Περιοδος 2η,
Νο 115
Οκτώβρης 2002
50 σέντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

ΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΦΟΡΟΥΜ
Φλωρεντία 7-10 Νοέμβρη

Ενας ιστορικός σταθμός για το αντικαπιταλιστικό κίνημα στην Ευρώπη

Λεπτομέρειες στη σελίδα 7

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

Σταματείστε τον πόλεμο

Οι κραυγές ενάντια στον πόλεμο των Μπούς και Μπλέρ στο Ιράκ, δυναμώνουν σε ολόκληρο τον κόσμο. Εχουμε τη δύναμη να σταματήσουμε αυτό το νέο βάρβαρο αιματοκύλισμα που ετοιμάζουν για χαρη των πετρελαίων.

σελ. 6-7, 9

ΕΚΛΟΓΕΣ

Ψηφο στο Τάσο
χωρίς αυταπάτες και χωρίς καμιά ανοχή

σελ. 3

Εργατικούς αγώνες για να μήν πληρώσουμε εμείς τα σπασμένα της κρίσης και της απλειστίας των κερδοσκόπων και των αρπαχτικών της αγοράς σελ. 9

Πρωτοβουλία "ΜΑΘΗΤΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ"

Η κυβέρνηση Μπους με κύριο σύμμαχο τον Τόνι Μπλερ, ετοιμάζεται για ένα νέο πόλεμο στο Ιράκ. Ένα χρόνο μετά το φρικτό πόλεμο στο Αφγανιστάν, ετοιμάζεται να αιματοκυλήσει ξανά την περιοχή και να οδηγήσει στο σφαγείο του πολέμου χιλιάδες αθώους ανθρώπους.

Οι νέοι ήταν παρόντες σε όλες τις αντιπολεμικές εκδηλώσεις και τις κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στην παλαιστινιακή ιντιφάτα Η πρωτοβουλία Μαθητές Ενάντια στον Πόλεμο φιλοδοξεί να οργανώσει αυτή την αντιπολεμική διάθεση τους.

Με την προηγούμενη επίθεση στο Ιράκ, πριν από δέκα χρόνια, οι ΗΠΑ σκότωσαν περισσότερους από 200,000 ανθρώπους και γύρισαν την χώρα πίσω στο 18ο αιώνα. Ενώ με τις κυρώσεις και το εμπάργκο που επέβαλαν οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους συνεχίζουν ακόμη και σήμερα να σκοτώνουν 5,000 παιδιά κάθε μήνα εξαιτίας των ελλείψεων σε φάρμακα και τρόφιμα.

Ο Μπους και οι σύμμαχοί του ισχυρίζονται ότι οι κύριοι λόγοι της επίθεσης στο Ιράκ είναι η «απελευθέρωση» του Ιρακινού λαού από τον Σαντάμ Χουσεΐν, και η προστασία της ανθρωπότητας από τα όπλα μαζικής καταστροφής που υποτίθεται κατέχει. Πίσω από αυτή την ψεύτικη και γελοία ανησυχία τους κρύβονται τα μεγάλα ανείποτα συμφέροντά τους. Οι πραγματικοί στόχοι των ΗΠΑ είναι ο έλεγχος της Μέσης Ανατολής, της περιοχής με τα πιο πλούσια αποθέματα πετρελαίου στον κόσμο, το Ιράκ αποτελεί την δεύτερη χώρα στον κόσμο σε αποθέματα πετρελαίου, και ταυτόχρονα να επιβεβαιώσουν την παγκόσμια κυριαρχία τους.

Είναι ένας άδικος πόλεμος και όπως όλοι ξέρουμε, οι νέοι πληρώνουν πάντα βαρύ το τίμημα του πολέμου. Είναι οι πρώτοι που σκοτώνονται, που χάνουν τα πάντα βλέποντας τα όνειρα τους να γκρεμίζονται σε μερικές στιγμές. Σαν νέοι δεν μπορούμε να μείνουμε απαθείς μπροστά σ' αυτό το νέο βάρβαρο έγκλημα που ετοιμάζεται.

Δημιουργήσαμε, λοιπόν, την Πρωτοβουλία *Μαθητές Ενάντια στον Πόλεμο*, η οποία έχει σαν στόχο να ευαισθητοποιήσει τους νέους για αυτόν τον πόλεμο, αλλά και να δώσει έκφραση στο θυμό τους μέσα από την οργάνωση και την πάλη μας.

Καλούμε τους μαθητές σε όλα τα σχολεία να δημιουργήσουν παρόμοιες πρωτοβουλίες για να μπορέσει να ακουστεί δυνατή η φωνή μας.

Θέλουμε και μπορούμε να γίνουμε κομμάτι του παγκόσμιου αντιπολεμικού κινήματος γιατί πρέπει να σταματήσουμε αυτό το βάρβαρο έγκλημα.

Χριστιάνα Κωνσταντίνου

Μαθητές... απεργοί

Οι μαθητές του Λυκείου Αρχιεπισκόπου Μακαρίου του Γ' Δασουπόλεως κατέβηκαν σε ολοήμερη απεργία τη Δευτέρα 23 Σεπτέμβρη, λόγω της μη σωστής καταχώρησης μαθημάτων που επιλέγηκαν από τους μαθητές, στις αρχές της σχολικής χρονιάς.

Η αποχή ήταν το αποτέλεσμα της οργής και αγανάκτησης των μαθητών για την ασυνέπεια του Υπουργείου Παιδείας που παρά το οτι οι επιλογές των μαθητών και οι εγραφές εγιναν πολύ νωρίς δεν φρόντισε να καλύψει αυτές τις επιλογές. Ακόμη και μετά την αποχή το Υπουργείο αντί να ευαισθητοποιηθεί και να λύσει το πρόβλημα, ζήτησε απο τον Λυκειάρχη και το καθηγητικό σύλλογο να πάρουν όλα τα «κατάλληλα μέτρα» για να τιμωρηθούν οι «απεργοί» μαθητές.

Η ενέργεια αυτή των μαθητών αποκάλυψε για άλλη μια φορά τα προβλήματα που δημιουργεί η πολιτική της κυβέρνησης στο τομέα της Παιδείας. Ο Υπουργός Παιδείας για να επιβάλει το Ενιαίο Λύκειο το παρουσίασε σαν «*Αναβάθμιση της Παιδείας, που θα προσφέρει ολόπλευρη μόρφωση και ανάπτυξη της προσωπικότητας του μαθητή*». Παρά τις αντιδράσεις που υπήρχαν απο μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικούς το Υπουργείο Παιδείας επέμενε και τελικά επέβαλε τη θέληση του.

Στην ουσία όμως το Ενιαίο Λύκειο είναι μια εκπαιδευτική μεταρρύθμιση προσαρμοσμένη στις ανάγκες της οικονομίας της αγοράς. Στόχος του είναι να εξυπηρετήσει αυτές τις ανάγκες και όχι να προσφέρει «ολόπλευρη μόρφωση και αναπτυξη της προσωπικότητας του μαθητή».

Παρόλο που η απεργία, ήταν επιτυχής εντούτοις χρειάζεται να υπάρξει και συνέχεια με δυναμικές κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις έξω απο το Υπουργείο Παιδείας, που είναι και ο υπαίτιος αυτής της κατάστασης.

Οι μαθητές μαζί με τους γονείς και τους καθηγητές μπορούν να κερδίσουν πολλά μέσα από μιά κοινή μαζική κινητοποίηση που να πιέσει πραγματικά το Υπουργείο.

Μαζί μπορούμε να απαιτήσουμε αύξηση των δαπανών για την Παιδεία, να γίνουν μαζικές προσλήψεις εκπαιδευτικών, μείωση των μαθητών κατα τάξη και επέκταση η ανέγερση σχολικών κτηρίων με κατάλληλες διαμορφωμένες αίθουσες πλήρως εξοπλισμένες για τις ανάγκες της εκπαίδευσης.

Φίλιππος Παπανικολάου
μαθητής

ΒΙΝΤΕΟΠΡΟΒΟΛΗ

Η πρωτοβουλία Μαθητές Ενάντια στον Πόλεμο σε συνεργασία με φοιτητές του Πανεπιστήμιου οργανώνουν την Παρασκευή 18 Οκτώβρη η ώρα 8:00 μμ προβολή του ντοκυμαντέρ του Κούλογλου για τις συνέπειες της χρήσης των βομβών απο απεμπλουτισμένο ουράνιο στον πόλεμο στο Κόλπο και στην Γιουγκοσλαβία. Η προβολή θα γίνει στην αίθουσα Ε110.

Της φυλακής τα σίδερα είναι για τους φτωχούς!

Τον τελευταίο μήνα ακόμη ένα σκάνδαλο βγήκε στην επιφάνεια. Με πρωταγωνιστές και πάλι άτομα από τα ανώτατα δώματα της πολιτείας. Ο λόγος για το σκάνδαλο με τα συναρμολογημένα αυτοκίνητα, πίσω από το οποίο φέρεται να είναι υπαστυνόμος της Αστυνομίας, που διδάσκει στην αστυνομική ακαδημία, και που βρίσκεται υπό κράτηση.

Στο σκάνδαλο ενεπλάκει και το όνομα του γιου του πρώην Αρχηγού της Αστυνομίας, του κύριου Ανδρέα Αγγελίδη, που παραιτήθηκε πρόσφατα. Το όνομα του γιου του τέως αρχηγού δεν είναι η πρώτη φορά που έρχεται στη δημοσιότητα μιας και είχε συσχετιστεί παλιότερα με την υπόθεση λαθρεμπορίου τσιγάρων.

Ο σημερινός αρχηγός της Αστυνομίας, όπως και η κυβέρνηση, δηλώνει ότι οι έρευνες θα γίνουν με διαφάνεια και θα τιμωρηθούν οι ένοχοι. Μια δήλωση που φαίνεται να αρέσκονται οι αξιωματούχοι της κυβέρνησης. Όμως η πραγματικότητα είναι πως οι ένοχοι ακόμα κι όταν εντοπίζονται σχεδόν ποτέ δεν τιμωρούνται.

Η τελευταία φορά που ακούστηκε αυτή η δήλωση ήταν για τις έρευνες που διεξάγονταν σε σχέση με το σκάνδαλο του χρηματιστηρίου. Αξιωματούχοι τραπεζών ξεγέλασαν τους μικροεπενδυτές προτρέποντάς τους να μην πουλήσουν τις μετοχές τους, την ίδια στιγμή που οι ίδιοι ξεφόρτωναν τις μετοχές τους με το τσουβάλι. Την ίδια ώρα που ο απλός ο κόσμος έχανε στο ΧΑΚ τις αποταμιεύσεις του και τα δάνεια που έκανε, επώνυμα στελέχη τραπεζών, κομμάτων και της κυβέρνησης βγάζανε εκατομμύρια σε διάστημα μερικών ωρών. Αξιωματούχοι τραπεζών όπως ο Κίκης ο Λαζαρίδης και συγγενής του τέως διοικητή της Κεντρικής τράπεζας, έβγαλαν εκατομμύρια με αυτόν τον τρόπο σε διάστημα μιας νύκτας. Οι ένοχοι τότε είχαν εντοπιστεί. Είχαν κατονομαστεί από την ίδια την βουλή.

Όμως κανείς από αυτούς δεν τιμωρήθηκε

Το μακρύ χέρι του νόμου αποδεικνύεται πολύ κοντό για να τους αγγίξει. Και πως να τους αγγίξει όταν στέκονται πάνω σε στοίβες από χρήματα; Το μακρύ χέρι του νόμου όμως γίνεται αρκετά μακρύ όταν πρόκειται για φτωχούς και βιοπαλαιστές, που στην μιζέρια τους οδηγούνται στην «παρανομία».

Η αστυνομία με τους μηχανισμούς καταστολής όχι μόνο κυνηγάει τους φτωχούς, αλλά δείχνει υπερβάλλοντα ζήλο για να τους επιβληθούν οι βαρύτερες ποινές. Μπορεί να φτάσουν στο σημείο της εκτέλεσης. Πως αλλιώς μπορεί να χαρακτηριστεί η περίπτωση του νεαρού Τρύφωνος που δέχθηκε τρεις σφαίρες, (οι δυο από τις οποίες βρέθηκαν στην πλάτη του!), επειδή διέρρηξε τράπεζα και πήρε μερικές χιλιάδες λίρες.

Το σκάνδαλο με το χρηματιστήριο και πρόσφατα εκείνο με τα συναρμολογημένα αυτοκίνητα κόστιζαν χιλιάδες φορές περισσότερα στο δημόσιο και στους απλούς πολίτες. Όμως κανείς από τους ενόχους δεν παρουσιάστηκε ενώπιον της δικαιοσύνης, και αν ακόμα παρουσιαστούν δεν πρόκειται να πάρουν σφαίρες. Στην καλύτερη περίπτωση θα πάρουν μια επίπληξη ή μια ψευδοποινή.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Ψήφο στο Τάσο χωρίς αυταπάτες και καμια ανοχή

Το πολιτικό κλίμα των προεδρικών εκλογών κυριαρχείται απο τις εξελίξεις στο Κυπριακό και την προοπτική ένταξης στην Ε.Ε. Ολοι μιλούν για τις κρίσιμες και καθοριστικές εξελίξεις σε αυτά τα δυο θέματα και καθορίζουν την στάση τους στις εκλογές σε σχέση με αυτές τις εξελίξεις. Η κοινή επωδός όλων είναι «ενότητα και συστράτευση» για να εξασφαλίσουμε τις εθνικές επιδιώξεις μας και στα δυό αυτά θέματα.

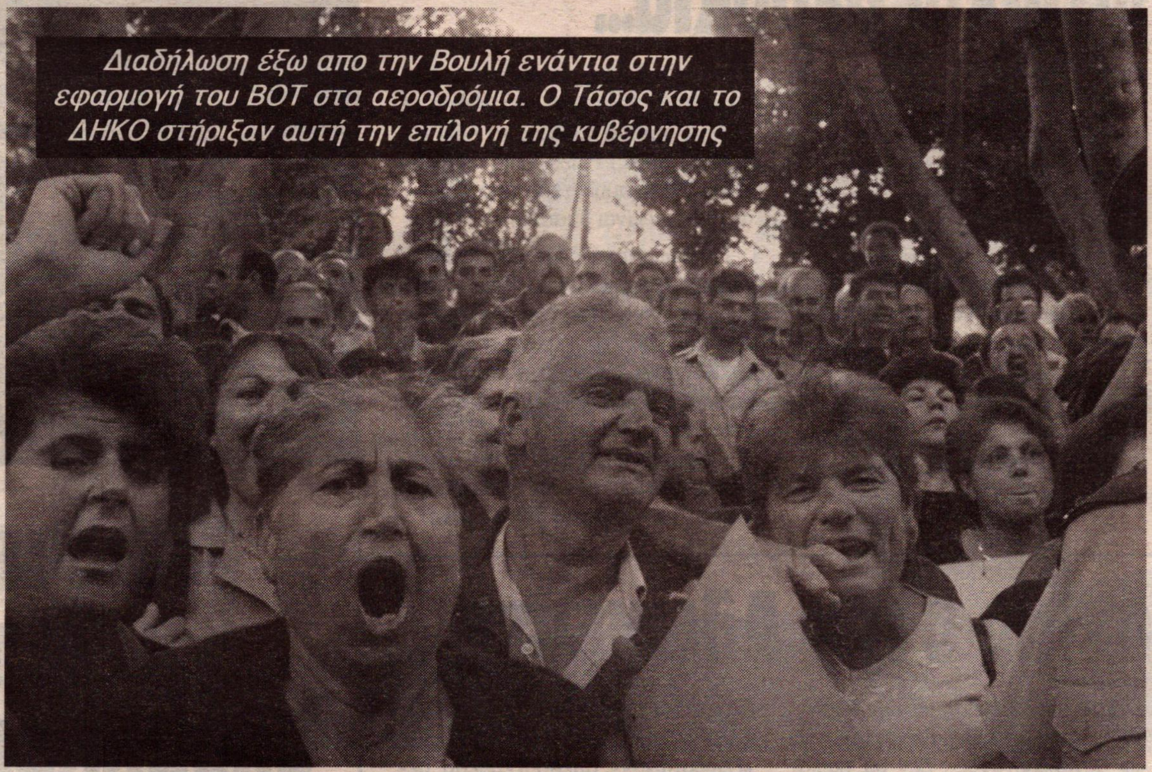

Διαδήλωση έξω απο την Βουλή ενάντια στην εφαρμογή του ΒΟΤ στα αεροδρόμια. Ο Τάσος και το ΔΗΚΟ στήριξαν αυτή την επίλογή της κυβέρνησης

Πίσω όμως απο αυτή την Κυπροκεντρική θεώρηση των πραγμάτων που έχουν τα κόμματα, πίσω απο αυτές τις φρούδες ελπίδες για διευθέτηση του Κυπριακού, κρύβεται ένα έντονο διπλωματικό παρασκήνιο, μανούβρες, εξοπλισμοί και ανταγωνισμοί. Η κάθε πλευρά προσπαθεί ν' αρπάξει όσα μπορεί περισσότερα μέσα στις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται και ξαναχαράσσονται νέα σύνορα και σφαίρες επιρροής για τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και κυρίως τις ΗΠΑ.

Πέρα απο τους μεγάλους κινδύνους που φέρνει αυτή η κατάσταση για νέα θερμά επεισόδια και ανάφλεξη στην περιοχή κρύβει και μια αλλη πραγματικότητα. Κρύβει το πραγματικό πολιτικό κλίμα της περιόδου και τα στοιχεία που το σύνθέτουν. Και αυτά είναι:

α) η βαθιά οικονομική κρίση που μαστίζει τον καπιταλισμό, η χειρότερη τα τελευταία 70 χρόνια.

β) η παγκοσμιοποίηση και ιδιαίτερα η εμφάνιση και η κυριαρχία του πιό βάρβαρου πολεμικού προσώπου της όπως αυτό εκφράστηκε τα με τον πόλεμο στο Αφγανιστάν, τη σφαγή των Παλαιστινίων και τώρα το νέο πόλεμο κατά του Ιρακ.

γ) η εμφάνιση σε παγκόσμια κλίμακα ενός νέου και δυναμικού κινήματος κατα της παγκοσμιοποίησης που διεκδικά ένα καλήτερο κόσμο και πρωταγωνιστεί στην δημιουργία ενός μαζικού αντιπολεμικού κινήματος που όμοιο του δέν έχουμε δεί εδώ και πολλές δεκαετίες.

Αυτές είναι οι συνθήκες που επηρεάζουν και καθορίζους τις εξελίξεις σε ολόκληρο το κόσμο και φυσικά και στη Κύπρο. Μέσα σε αυτό το πολιτικό πλαίσιο είναι που πρέπει να δουμε και τις προεδρικές εκλογές του ερχόμενου Φεβράρη.

Αντικαπιταλιστικό αίσθημα

Οπως σε ολόκληρο τον κόσμο έτσι και εδώ έχει κάνει την εμφάνιση του ένα έστω και πολύ μειοψηφικό κομμάτι ακτιβιστών, κυρίως μέσα στη νεολαία, που θέλουν να παλέψουν για ένα καλήτερο κόσμο. Που βλέπουν τον εαυτό τους με κάποιο τρόπο σαν κομμάτι αυτου του κινήματος που ξεκίνησε απο το Σιάτλ το 1999 και έφτασε πέρυσι στη Γένοβα και φέτος στη Βαρκελώνη με το μισό εκατομμύριο διαδηλωτές.

Αυτό το κομμάτι το είδαμε στις φοιτητικές κινητοποιήσεις, στις αντιπολεμικές διαδηλώσεις της περασμένης χρονιάς, στο κίνημα αλληλεγγύης στην Ιντιφάτα. Το είδαμε έξω απο το σπίτι του ισραηλινού πρέσβυ και στις διαδηλώσεις και τις πορείες στο Ακρωτήρι ενάντια στις κεραίες και τις βάσεις.

Ειναι ένα κομμάτι που έχει σιχαθεί την νεοφιλελεύθερη πολιτική του Κληρίδη και του Αβέρωφ, που έχει βαρεθεί να περιμένει ένα καλήτερο μέλλον που ποτέ δεν έρχεται. Ενα κομμάτι που αηδιάζει και οργίζεται όταν βλέπει τους πλουσίους και την άρχουσα τάξη να καταβροχθίζουν εκατομμύρια στο χρηματιστήριο ή στις μεγάλες κομπίνες, την στιγμή που οι εργαζόμενοι και ιδιαίτερα οι νέοι παίρνουν ψίχουλα ή μένουν άνεργοι.

Είναι ένας κόσμος που θέλει να μαυρίσει τον Κληρίδη και τον Αναστασιάδη και ότι αντιπροσωπεύουν.

Οι επιλογές

Δεν υπάρχει λοιπόν καμιά αμφιβολία ότι οι ακτιβιστές του κινήματος, οι εργαζόμενοι και η νεολαία θα πρέπει να μαυρίσουν στις εκλογές τον εκπρόσωπο του Συναγερμού, είτε αυτός προέρχεται απο το κόμμα του είτε όχι.

Η υποστήριξη του Συναγερμού στον Ομήρου και η συνεργασία των δυό κομμάτων έχει μετατρέψει τον Ομήρου σε υποψήφιο του Συναγερμού. Ακόμη και χωρίς την υποστήριξη του Συναγερμού όμως ο Ομήρου δεν αποτελεί με κανένα τρόπο προοδευτική υποψηφιότητα. Ο ίδιος καμαρώνει ότι διαφώνησε με το ΑΚΕΛ στο θέμα των ιδιωτικοποιήσεων γιατί το ΑΚΕΛ δεν ήταν τόσο ένθερμος υποστηριχτής τους ή στο θέμα του Ευρωστρατού. Αυτές βέβαια δεν είναι περγαμινές προοδευτικότητας, οπως δεν είναι και η προϊστορία της ΕΔΕΚ στις δυο προηγούμενες προεδρικές εκλογές.

Η υιοθέτηση της υποψηφιότητας του Τάσου Παπαδόπουλου απο το ΑΚΕΛ είναι σίγουρο ότι δεν ενθουσίασε τη μεγάλη μάζα των οπαδών του ΑΚΕΛ και ιδιαιτερα τα πιο ταξικά συνειδητά κομμάτια του. Οχι μόνο γιατί ο Τάσος με κανένα τρόπο δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν προοδευτική υποψηφιότητα αλλα και γιατί μια πιθανή νίκη του στις εκλογές δεν εξασφαλίζει με κανένα τρόπο και μια πραγματική αλλαγή στην πολιτική.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι όλοι μας θα προτιμούσαμε ο υποψήφιος της αριστεράς, ο υποψήφιος της συμμαχίας της αντιπολίτευσης να ήταν ένας αριστερός για να καταγραφεί η αριστερή διάθεση που υπάρχει μέσα στη κοινωνία. Πιστεύουμε ότι θα μπορούσε ακόμη και να εκλεγεί ένας τέτοιος υποψήφιος.

Παρ' όλα αυτά ο Τάσος είναι ο υποψήφιος της αντιπολίτευσης και κάθε αγωνιστής της αριστεράς, κάθε ακτιβιστής του κινήματος ενάντια στην παγκοσμιοποίηση θα πρέπει να υποστηρίξει ψήφο στον Τάσο για να μαυρίσουμε τον Συναγερμό και την πολιτική του. Μια νίκη του Τάσου στις εκλογές θα μετρήσει πρώτα και κύρια σαν ήττα του Κληρίδη και της πολιτικής του. Θα είναι «καλά νέα» για την εργατική τάξη γιατί θα ξεφορτωθούμε αυτους που για δέκα χρόνια μας επιβάλλουν την πολιτική της λιτότητας, των φορολογιών, των ιδιωτικοποιήσεων, του εθνικισμού και του ρατσισμού.

Επαναστατικό κόμμα

Την ίδια στιγμή όμως θα πρέπει να πούμε ξεκάθαρα ακόμη δυο πράγματα. Πρώτον, ότι δεν πρέπει να έχουμε καμιά αυταπάτη ότι οι εκλογές μπορούν να αλλάξουν τη ζωή μας και να φέρουν μια καλήτερη ζωή και ευημερία για τους απλούς ανθρώπους.

Στον καπιταλισμό η εξουσία βρίσκεται στο κεφάλαιο και όχι στις εκλογςς. Η περίφημη λαική κυριαρχία εξαντλείται στα δέκα λεπτά που οι εργαζόμενοι χρειάζονται για να ρίξουν την ψήφο τους, κάθε λίγα χρόνια.

Το υπόλοιπο χρόνο πρεπει να αφίνουν κάθε μέρα την ελευθερία και τα ίσα δικαιώματα έξω απο την είσοδο του εργοστασίου ή του γραφείου τους. Εκει μέσα οπου περνούν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους κυριαρχεί η ελευθερία και το δικαίωμα του εργοδότη να τους απολύει, όποτε θέλει να τους αυξάνει το ωράριο και να τους χαμηλώνει τους μισθούς, να τους εξευτελίζει και να τους επιβάλει την πειθαρχία του.

Η πραγματική εξουσία δηλαδη οι αποφάσεις για τις τύχες της οικονομίας και ολόκληρης της κοινωνίας, οι αποφάσει που καθορίζουν τις ίδιες μας τις ζωές παίρνονται στα κλειστά κέντρα που ελέγχει η άρχουσα τάξη. Στις Τράπεζες, στα διοικητικά συμβούλια των επιχειρήσεων στα Γενικά Επιτελεία του Στρατού και της διπλωματίας. Βρίσκεται στα χέρια αυτών που κρατούν τα κλειδία της οικονομίας και του κράτους. Αυξεντίου, Λαζαρίδης, Τριανταφυλλίδης Σιακόλας και άλλους παρόμιους. Αυτούς κανείς μας δεν τους έχει εκλέξει. Αυτούς όχι μονο δέν μπορούμε να τους αλλάξουμε, αλλά χρησιμοποιούν την δύναμη τους για να επιβάλουν στις κυβερνήσεις ή τη βουλή τις επιλογές τους. Η ιστορία με το χρηματιστήριο είναι η πιό καθαρή απόδειξη για το ποιός επιβάλλει στη Κυβέρνηση ακόμη και στη Βουλή τη θέληση του.

Το δεύτερο που πρέπει να πούμε εξίσου ξεκάθαρα είναι ότι ξέρουμε ποιος είναι ο Τάσος. Δεν περιμένουμε ότι θα ακολουθήσει μια φιλολαϊκή πολιτική. Ο ίδιος και το κόμμα του έχουν υποστηρίξει με συνέπεια όλες τις βασικές επιλογές του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Η νίκη του Τάσου θα φέρει την αλλαγή στη κυβέρνηση αλλά δεν περιμένουμε οτι θα ακολουθήσει και πολύ διαφορετική πολιτική απο τον Κληρίδη. Γι αυτό δεν πρέπει να έχουμε καμιά αυταπάτη και να μήν του δώσουμε την παραμικρή ανοχή και πίστωση χρόνου. Δεν χρειαζόμαστε δείγματα γραφή για να καταλάβουμε τι πολιτική θα ακολουθήσει. Εχουμε πολλά τέτοια, το παρελθόν του Τάσου είναι γεμάτο.

Πρέπει λοιπόν να είμαστε ξεκάθαροι. Ψήφο στον Τάσο αλλά χωρίς αυταπάτες και χωρίς καμιά ανοχή. Δηλώνουμε έτσι, ότι όχι μόνο δεν θα σταματήσουμε τους αγώνες μας για χάρη των εκλογών ή των εξελίξεων στο κυπριακό ή για χάρη της ένταξης στην Ε.Ε. αλλά θα συνεχίσουμε μέχρι τις εκλογές και μετά.

Η θέση μας στις εκλογές έχει αυτό ακριβώς το στόχο. Να μας βαλει σε μια καλήτερη θέση για να δώσουμε τις επόμενες μάχες. Ψηφίζουμε μαζί με τους ακτιβιστές που την προηγούμενη περίοδο δώσαμε τις μάχες ενάντια στον πόλεμο, για αλληλεγγύη στην ιντιφάτα, ενάντια στις κεραίες και τις βάσεις, που βρεθήκαμε μαζί στις απεργίες και τις διαδηλώσεις. Θα είμαστε μαζί για να δώσουμε και τις επόμενες μάχες ενάντια στον ίδιο τον Τάσο και την κυβέρνηση του που θα συνεχίσουν την ίδια πολιτική επικαλούμενοι τις ίδιες δικαιολογίες με τον Κληρίδη.

Μήπως τότε θα ήταν καλύτερα να τιμωρήσουμε απο τώρα τον Τάσο και το ΑΚΕΛ για τις επιλογές του και να ρίξουμε λευκό ή να κρατήσουμε αποχή;

Αυτό θα ήταν λάθος. Κατ' αρχή δεν υπάρχει κανένας τρόπος να ξεχωρήσει η δική μας αποχή και το δικό μας λευκό απο αυτό που θα ρίξουν οι εθνικιστές που δεν θέλουν να ψηφίσουν κανένα γιατί κανένας απο τους υποψηφίους δεν είναι αρκετά ελληνας, ή απο την αποχή αυτών που θέλουν το ελεύθερο κυνήγι των αμπελοπουλιών και δεν θα ψηφίσουν για να τιμωρήσουν όλα τα κόμματα και την κυβέρνηση. Η ίδια η αντίληψη του λευκού και της αποχής καλιεργεί αυταπάτες στην δύναμη των ίδιων των εκλογών. Αποδέχεται την λογική του καπιταλισμού οτι η ψήφος στις αστικές εκλογές είναι «ιερή και όσια» και έχουμε ευθύνη για το που θα την ρίξουμε. Είναι η ίδια λογική με αυτούς που για κάθε κακό που κάνει η κυβέρνηση επαναλαμβάνουν το επιχείρημα «ας πρόσεχαν όταν ψήφιζαν».

Για τους επαναστάτες η ψήφος στις αστικές εκλογές ούτε ιερή, ούτε όσια είναι. Θα πρέπει να την χρησιμοποιούν κυνικά για να κερδίσουν μια καλήτερη θέση μάχης στην ταξική πάλη με προοπτική την επανάσταση και τον σοσιαλισμό.

Για αυτό η πρόταση για τις εκλογές δεν μπορεί να μένει μόνο στο πως χρησιμοποιούμε τη ψήφο αλλα προτείνει και την εναλλαχτική πρόταση, τους δικούς μας αγώνες, το κτίσιμο επαναστατικού κόμματος, και την προοπτική της επανάστασης.

Το δικό μας σλόγκαν σε αυτές τις εκλογές είναι:

Ψηφο στον Τασο

χωρίς αυταπάτες και ανοχή

αλλά ελάτε να χτίσουμε σοσιαλιστική οργάνωση και προοπτική

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ

σχόλια... ειδήσεις... γράμματα... σχόλια... ειδήσεις... γράμματα...

Οι πλούσιοι έχουνε τα βάσανα και οι φτωχοί μεράκια...

Ο Σεπτέμβρης ήτανε «μαύρος» για τα χρηματιστήρια σε όλο τον κόσμο καθώς ο καπιταλισμός, παγκόσμια βρίσκεται στην χειρότερη ύφεση εδώ και 70 χρόνια.

Μέσα στον τελευταίο ενάμιση χρόνο ο δείκτης S&P, που παρακολουθεί τις τιμές των μετοχών των 500 μεγαλύτερων επιχειρήσεων των ΗΠΑ, έχει χάσει το 45% της αξίας του. Πάνω από 7 τρισεκατομμύρια δολάρια — ένα αμύθητο ποσό που αντιστοιχεί στην παραγωγή 8 μηνών της αμερικανικής οικονομίας — έχει χαθεί μέσα σε αυτό το διάστημα.

Έτσι φέτος οι 400 πλουσιότεροι Αμερικανοί (354 άνδρες και οι 46 γυναίκες) που περιλαμβάνονται στην λίστα που δημοσιεύει ετήσια το περιοδικό Fortune έχουν περιουσία που πλησιάζει τα $900 δις, $74 ολόκληρα δισεκατομμύρια πιο λίγα από ότι πέρσι, αφού η περιουσία σχεδόν όλων των «πλουσίων» είναι σε μετοχές.

Στην κορυφή της λίστας βρίσκεται για μια ακόμη χρονιά ο ιδρυτής και πρόεδρος της Microsoft, **Bill Gates**. Παρά τη μεγάλη πτώση της μετοχής της Microsoft ο Gates εξακολουθεί να έχει τον τίτλο του πλουσιότερου Αμερικάνου με περιουσία που φθάνει τα $43 δις δηλαδή 4 φορές το ΑΕΠ της Κύπρου ($11δις). Η περιουσία του Gates είναι 20% χαμηλότερη από πέρσι... αυτά κι αν είναι βάσανα!

Πληροφοριακά δεύτερος πλουσιότερος Αμερικανός πολίτης είναι ο βετεράνος επενδυτής Warren Buffet με περιουσία $7 δις μικρότερη από τον Gates. Στην τρίτη θέση της λίστας βρίσκεται ο συνιδρυτής της Microsoft Paul Allen με $21 δις και στην τέταρτη οι κληρονόμοι του ιδρυτή της αλυσίδας πολυκαταστημάτων Wal Mart, Sam Walton, με περιουσία $19 δις μόνο.

Αυτή την τύχη επεφύλαξε στους κατοίκους της Μποπάλ η Union Carbide

25.000 πρόστιμο στον Αλωνεύτη

Η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς επέβαλε στον Ανδρέα Αλωνεύτη, πρώην πρόεδρο της εταιρείας *Marketrends* «διοικητικό πρόστιμο» £25.000 επειδή όταν εισήχθηκε η εταιρεία στο ΧΑΚ (Μάης 2001) καλούσε από τα κανάλια όσους αγόρασαν μετοχές με ιδιωτική τοποθέτηση να μην πουλήσουν μετοχές διαβεβαιώνοντας πως «οι μεγαλομέτοχοι... δεν θα πωλήσουν ούτε μισή μετοχή τους».

Όμως δυό μέρες πριν ο Αλωνεύτης, σαν πρόεδρος της εταιρείας, υπογραψε συμφωνία για πώληση 870.000 μετοχών. Επιπλέον, μαζί με άλλο μεγαλομέτοχο της εταιρείας «ξεφόρτωναν», άμεσα ή έμμεσα, μετοχές της εταιρείας! Ψίχουλα βέβαια οι £25 χιλιάδες πρόστιμο μπροστά σ' αυτα που πρέπει να τσέπωσε ο κύριος Αλωνεύτης όταν αλώνιζε στην *Marketrends*!

Το "χαρτζιλίκωμα" των πραγματικών προνομιούχων

Συμφωνα με τα στοιχεια απο τις ετησιες εκθεσεις των εισηγμενων εταιρειων στο ΧΑΚ για το 2001, οι μισθοί που πήραν οι εκτελεστικοί συμβουλοι 109 εταιρειών απο τις 150 ξεπερνούν τα 14,4 εκατομμύρια λιρες. Αν λάβουμε υπόψη μάλιστα ότι αρκετοί, εκτός από τις επιχειρήσεις τους, τα «μπόνους» και τις μετοχές τους σε διάφορες εταιρείες, είναι ταυτόχρονα μέλη συμβουλίων άλλων εταιρειών και οργανισμών, φαντάζεται κανένας που φτάνει ίσως το «χαρτζιλίκι» τους μόνο με το να παρευρίσκονται σε μερικές συνεδριάσεις το χρόνο των ΔΣ των εταιρειών στα οποία είναι μέλη. Με βάση το ότι οι περισσοτερες εταιρειες εχουν συμβουλια 6-10 ατομων και μερικά δείγματα «αντιμισθίας» για τους πραγματικούς προνομιούχους:

Η **Louis Cruise Lines** κατέβαλε £58.000 λίρες για τους 6 συμβουλους της. Πήρε δηλαδη ο καθενας το... πενιχρο ποσό των £9.666 λιρών.

Η **Τραπεζα Κυπρου** που εχει τον μεγαλύτερο αριθμό συμβουλων (18 ατομα) κατεβαλε 742.000 λίρες, δηλαδη £41,000 λίρες ο καθενας.

Η **Ελληνική Τραπεζα** £402,000 σε 9 συμβουλους, **£44,660** ο καθενας

Η **Λαϊκή** £539,000 σε 11 συμβουλους, **£49,000** ο καθενας

Η **Libra Holidays Group** κατεβαλε στους [11] συμβουλους της 1,5 εκατομύριο λιρες πήρε δηλαδη ο καθενας ένα δωράκι £136,363 λιρών.

Κι ολοι αυτοι οι μισθοι υποτιθεται μετα τα ζημιογονα αποτελεσματα που ανακοινωσαν για το 2001 πολλες εταιρειες.

Από τη "φούσκα" του ΧΑΚ...

Είναι γνωστό πως από τη φούσκα του χρηματιστηρίου εκείνοι που τα τσέπωσαν ήταν τα μεγάλα πορτοφόλια και οι «μεγαλοεπενδυτές». Η Ερευνητικη Επιτροπη της βουλης ανέλαβε να μελετήσει τις μεγαλύτερες χρηματιστηριακές πράξεις που έγιναν την περιοδο 1999-2000.

Στον καταλογο των 100 μεγαλυτερων χρηματιστηριακων πραξεων συγκαταλέγονται οι ρευστοποιήσεις που πραγματοποιησαν η «Ιερά» Αρχιεπισκοπη και η «Ιερά» Μονή Κύκκου. Στην περιοδο αυτή οι δύο «ιεροί» οργανισμοί μοσχοπούλησαν συνολικά τρια εκατομμύρια μετοχες της Τράπεζας Κύπρου — η πρώτη ένα και η δεύτερη δύο εκατομμύρια μετοχές — όταν η τιμή της μετοχής ήταν £10 λίρες. Η Αρχιεπισκοπη εξασφάλισε £10,5 εκατομμύρια λιρες και η Μονή Κύκκου £21,6 εκατομμύρια λιρες. Επι πλεον το χαρτοφυλάκιο που διατηρεί το Κεντρικό Εκκλησιαστικό Ταμείο (ΚΕΤ) η αξία του περσι ήταν £5 εκατομμυρια λιρες ενω τα έσοδα απο τα μερίσματα των μετοχών έφταναν τις £600,000 λιρες. Να τι σημαίνει σύγχρονο «μάνατζμεντ».

...στη "μαύρη τρύπα" του ΧΑΚ

Εκατοντάδες χιλιάδες είναι οι εργαζόμενοι που είδαν τις αποταμιεύσεις τους και τα ταμεία προνοίας τους να τα ρουφάει η «μαύρη τρύπα» του ΧΑΚ. Μετά τις 29/11/99 που ο δεικτης του ΧΑΚ βρισκοταν στο ψηλοτερο σημειο του το Ταμειο Προνοίας των υπαλλήλων της Τράπεζας Κύπρου εχασε το 79,6% της αξιας των μετοχων που αγοραςε. Σε ποσά αυτό σημαινει πως το Ταμείο έχασε £10,3 εκατομμυρια απο τα £13 εκατ λιρες που είχε! Σε ποσοστό το Ταμείο Προνοίας των υπαλλήλων της Λαϊκής είναι ακόμα χειρότερο, απώλεσε 86,4% της αρχικής αξιας των μετοχων που αγοραςε. Χαμένο είναι και το Ταμειο Υγείας του προσωπικου της Λαϊκης που απώλεσε 86 % των επενδυσεων του.

Και να σκεφτεί κανείς πως αυτές οι απώλειες είναι ο απολογισμός μόνο από τα Ταμεία Προνοίας των εργαζομένων δύο τραπεζών.

Επιμέλεια Φαίδωνας Βασιλειάδης

Πολυεθνική μετέτρεψε ολόκληρη πόλη σε "θάλαμο αερίων"

Η εταιρεία χημικών *Dow Chemicals* είναι από τις ευνοούμενες πολυεθνικές εταιρείες του Μπους που τον περασμένο Ιούνιο της απένειμε το Εθνικό βραβείο Τεχνολογίας. Η *Dow Chemicals* κατέχει την διαβόητη εταιρεία *Union Carbide* η οποία ευθύνεται για το μεγαλύτερο στον κόσμο μέχρι σήμερα θανατηφόρο εργατικό ατύχημα που συνέβηκε στην πόλη Μποπάλ της Ινδίας τον Δεκέμβρη του 1984.

Εξαιτίας της έκρηξης στο εργοστάσιο παραγωγής ζιζανιοκτόνου της *Union Carbide*, ένα τεράστιο τοξικό νέφος κάλυψε τους 500.000 κατοίκους της πόλης. Πάνω από 8.000 άνθρωποι βρήκαν ακαριαία έναν οικτρό θάνατο εισπνέοντας το τοξικό αέριο που διέφυγε στην ατμόσφαιρα.

Το ατύχημα συνέβηκε σαν συνέπεια της πολιτικής της εταιρείας να κάνει περικοπές στα έξοδα συντήρησης της μονάδας και στην εκπαίδευση των εργατών σε θέματα ασφάλειας. Η ποσότητα του αποθηκευμένου αερίου ήτανε 130 φορές περισσότερη από το επιτρεπόμενο όριο στην Ευρώπη! Επιπλέον, το σύστημα ψύξης, αναγκαίο για τη διατήρηση της σταθερότητας του αερίου, είχε απενεργοποιηθεί 5 μήνες προηγουμένως για εξοικονόμηση ηλεκτρικού ρεύματος!

Πέρασαν δεκαοκτώ χρόνια από τότε και ακόμα πεθαίνουν 30 άνθρωποι κάθε μήνα από την επίδραση του αερίου. Το σύνολο των θυμάτων έφτασε μέχρι σήμερα τους 20.000 ενώ γύρω στους 150.000 είναι εκείνοι που υποφέρουν από εγκεφαλικές βλάβες και καρκίνους είτε γεννήθηκαν με διανοητική καθυστέρηση.

Το 1989 η εταιρεία κατέληξε σε «διευθέτηση» με την Ινδική κυβέρνηση για την παραχώρηση αποζημίωσης 500 δολαρίων στον καθένα από τους επιζήσαντες. Σύμφωνα με την εκπρόσωπο της εταιρείας «500 δολάρια είναι υπεραρκετά για έναν Ινδό»!

Μέχρι σήμερα κανένα στέλεχος της εταιρείας δεν έχει διωχτεί ποινικά ενώ το ένταλμα σύλληψης που εξέδωσε δικαστήριο στην Ινδία για τον Άντερσεν, έναν από τους διευθυντές της *Union Carbide*, απλά αγνοήθηκε. Το «ΚΕΒΕ» των ΗΠΑ ζήτησε φέτος από το δικαστήριο στην Μομπάι να μετατρέψει την κατηγορία εναντίον του Άντερσεν από «ανθρωποκτονία εκ προθέσεως» σε «αμέλεια» έτσι που να αποφευχθεί η έκδοση του στην Ινδία.

Στη Σύνοδο για τη Βιώσιμη Ανάπτυξη στο Γιοχάνεσμπουργκ το ισχυρό «λόμπι» των εταιρειών των χημικών βιομηχανιών κινητοποιήθηκε ενεργά για να εμποδίσει την υιοθέτηση νέων κανονισμών ασφάλειας και υγείας στην εργασία.

ΔΙΕΘΝΗ

ΗΠΑ

Ανταπόκριση από την Καλιφόρνια

Μάχη στα λιμάνια

Το συνδικάτο των λιμενεργατών, ILWU, στις ΗΠΑ απεργεί απο τις αρχές του Οκτώβρη απαντώντας στο λοκάουτ που είχαν επιβάλει τα αφεντικά σε περισσότερους από 10.000 εργάτες. Η Ναυτιλιακή Ενωση του Ειρηνικού (ο σύνδεσμος των αφεντικών) επέβαλε το λοκάουτ γιατί θέλει να διαλύσει το συνδικάτο.

Οι λιμενεργάτες αποτελούν ένα δυνατό και προοδευτικό συνδικάτο στη Δυτική Ακτή. Η κυβέρνηση Μπους αντιμετωπίζει οικονομική αποσύνθεση. Θέλει να διατηρήσει τα πολεμικά της σχέδια και προσπάθησε να φέρει σε διαπραγματεύσεις τα αφεντικά και το συνδικάτο.

Οι Financial Times της Βρετανίας έδωσαν μια αίσθηση για το πόσο σημαντικό είναι το ζήτημα των λιμενεργατών. Παραδέχτηκαν: "*Η απεργία στα λιμάνια επιστρέφει τις σοφίες που κυκλοφορούν για την παγκοσμιοποίηση στη βάση τους. Αντί να εξελιχθεί σε ασταμάτητη αλυσιδωτή αντίδραση, η παγκοσμιοποίηση αποδεικνύεται λιγότερο ισχυρή από τον πιο αδύναμο κρίκο της*".

Στους Times του Λος Αντζελες, ο Στιβ Λόπεζ έγραψε: "Μου φαίνεται ότι μ' αρέσει η ιδέα πως η παγκόσμια οικονομία που είναι σχεδιασμένη να φέρνει εκατομμύρια δολάρια μέσα από μπόνους μπορεί να τορπιλιστεί από "παλιομοδίτικους" εργάτες που δουλεύουν στα λιμάνια".

Το κόστος είναι πολύ μεγάλο καθώς από τα λιμάνια της Δυτικής Ακτής περνάνε προϊόντα αξίας 300 δισ. δολαρίων. Ηδη το λοκάουτ κοστίζει 1 δισ. δολάρια τη μέρα καθώς και τα 29 κεντρικά λιμάνια της Δυτικής Ακτής έχουν κλείσει. Εχουν επηρεαστεί επιχειρήσεις σε ολόκληρη τη χώρα, από κατασκευαστές παιχνιδιών μέχρι εταιρίες αυτοκινήτων. Ενα εργοστάσιο συναρμολόγησης αυτοκινήτων, που φτιάχνει Τογιότα και Πόντιακ αναγκάστηκε να κλείσει στο Φρέμοντ της Καλιφόρνια λόγω έλλειψης υλικών.

Το βασικό ζήτημα της απεργίας είναι η εισαγωγή νέας τεχνολογίας όπως σαρωτές μπαρ κόουντ (δηλαδή μηχανήματα αναγνώρισης των εμπορευμάτων με κώδικα), λόγω των οποίων χάνουν τη δουλειά τους πολλοί διοικητικοί υπάλληλοι, ενώ παράλληλα προστίθενται θέσεις εργασίας που δεν καλύπτονται από το συνδικάτο. Πολλές θέσεις εργασίας των λιμενεργατών έχουν χαθεί τα τελευταία χρόνια λόγω τεχνολογικών αλλαγών στα λιμάνια. Για να κρατήσουν το συνδικάτο ισχυρό, οι λιμενεργάτες απαιτούν οι νέες θέσεις που θα προστεθούν με τη μηχανοργάνωση να καλύπτονται από το συνδικάτο.

Το ζήτημα της νέας τεχνολογίας είχε τεθεί σε προηγούμενες διαπραγματεύσεις το 1996 και το 1999. Τα αφεντικά θέλουν να εκμεταλλευτούν το κλίμα μετά τις 11 Σεπτέμβρη για να πιέσουν το συνδικάτο να αποδεχτεί τις αλλαγές. Και η κυβέρνηση Μπους τους υποστηρίζει. Το καλοκαίρι όταν έμοιαζε ότι ερχόταν απεργία ο Υπουργός Εθνικής Ασφάλειας Τομ Ριτζ κάλεσε τον πρόεδρο του συνδικάτου απειλώντας με κυβερνητική παρέμβαση αν προχωρήσουν σε κινητοποίηση.

Οι εργοδότες χρησιμοποιούν και δικές τους απειλητικές τακτικές. Την περασμένη Τετάρτη, οι διαπραγματευτές των λιμενεργατών αποχώρησαν από μια συνάντηση γιατί τα αφεντικά είχαν φέρει οπλισμένους σωματοφύλακες μέσα στην αίθουσα. Ακόμη και η γερουσιαστής των Δημοκρατικών, Νταϊάν Φίνσταιν, από την Καλιφόρνια κάλεσε τον Μπους να χρησιμοποιήσει το νόμο Ταφτ-Χάρτλεϊ. Είναι ένας αντισυνδικαλιστικός νόμος που επιτρέπει στον Πρόεδρο να παρέμβει και να αναγκάσει τους λιμενεργάτες να γυρίσουν στη δουλειά.

Η Φίνσταιν είπε "Με το έθνος μας να βρίσκεται στους υφάλους της οικονομικής κρίσης και στο χείλος του πολέμου, δεν μπορεί αυτή η διαμάχη να προκαλεί παραπέρα ζημιά στην οικονομία μας". Τα αφεντικά άρχισαν το λοκάουτ ισχυριζόμενοι ότι οι εργάτες έκαναν επίσχεση εργασίας. Αλλά οι λιμενεργάτες αυτό που έκαναν ήταν να εφαρμόζουν τους κανονισμούς υγιεινής και ασφάλειας. Το λοκάουτ μπορεί να είναι απλά μια τακτική για να παρέμβει η κυβέρνηση.

Οι λιμενεργάτες έχουν μια ιστορία κοινών αγώνων και αλληλεγγύης με απεργούς λιμενεργάτες ακόμη και από το Λίβερπουλ της Αγγλίας, έχουν μποϊκοτάρει πλοία που έρχονταν από το καθεστώς απαρτχάιντ της Νότιας ΑΦρικής και πρόσφατα έκλεισαν τα λιμάνια σε συντονισμό με τους διαδηλωτές του Σιάτλ. Είναι πολύ σημαντικό οι συνδικαλιστές και το αντικαπιταλιστικό κίνημα να τους συμπαρασταθεί αυτή την κρίσιμη στιγμή.

Μεγάλη αντιπολεμική διαδήλωση στο Σαν Φρανσίσκο. Η αμερικάνικη εργατική τάξη μοιάζει να αγνοεί τις πολεμοκάπηλες κραυγές του Μπούς

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Η πιο δυνατή εργατική τάξη της Λατινικής Αμερικής στο προσκήνιο

Η νίκη του Λουίς Ινάτσιο Λούλα ντα Σίλβα, που είναι γνωστός απλά σαν Λούλα στην Λατινική Αμερική, στις προεδρικές εκλογές την Κυριακή 6/10 στη Βραζιλία έσπειρε τον πανικό στα επιτελεία των αφεντικών από τη μια μέχρι την άλλη άκρη του πλανήτη. Ο Λούλα πήρε το 47% των ψήφων και βρέθηκε 20 μονάδες μπροστά από τον κύριο αντίπαλό του, τον Χοσέ Σέρα.

Τρομοκρατημένοι από την ιδέα και μόνο ότι ο Λούλα ενδέχεται να κερδίσει τις εκλογές οι «επενδυτές» είχαν αρχίσει, εδώ και βδομάδες, να αποσύρουν τα κεφάλαιά τους από την Βραζιλία. Μέσα στην προεκλογική περίοδο το ρεάλ, το βραζιλιάνικο νόμισμα, έχασε το 37% της αξίας του.

Ο Λούλα είναι πρώην μεταλλεργάτης και παλιός συνδικαλιστής. Τη δεκαετία του 1970 βρέθηκε στην κεφαλή του απεργιακού κινήματος που παράλυσε για μήνες την αυτοκινητοβιομηχανία και ολόκληρο τον κατασκευαστικό τομέα. Οι απεργίες εκείνες άρχισαν την αντίστροφη μέτρηση για την δικτατορία που κυβερνούσε την Βραζιλία από το 1964.

Από το κύμα εκείνο της ανταρσίας γεννήθηκε το 1979 το Κόμμα Εργαζομένων (PT) -το κόμμα του Λούλα.

Από τότε μέχρι σήμερα τόσο ο Λούλα όσο και το PT έχουν αποστασιοποιηθεί πολύ από τις παλιές τους ρίζες. Παρόλα αυτά όμως εξακολουθούν να έχουν τεράστιες συμπάθειες μέσα στην εργατική τάξη και τους φτωχούς. Η νίκη του Λούλα στις εκλογές είναι, στα μάτια όλου αυτού του κόσμου, δική τους νίκη. Γι' αυτό τρέμουν τόσο πολύ οι άρχουσες τάξεις.

Η Λατινική Αμερική μοιάζει με ηφαίστειο έτοιμο να εκραγεί τους τελευταίους μήνες. Τεράστιες διαδηλώσεις, απεργίες, καταλήψεις κτημάτων και εργοστασίων και άγριες εξεγέρσεις έχουν «χτυπήσει» τα τελευταία δυο χρόνια όλες σχεδόν τις γειτονικές με τη Βραζιλία χώρες - την Αργεντινή, την Κολομβία, την Βενεζουέλα, το Περού, την Βολιβία, την Ουρουγουάη, την Παραγουάη. Τα επιτελεία του καπιταλισμού φοβούνται τώρα ότι, με τη νίκη του Λούλα, η λατινοαμερικάνικη «ασθένεια» θα περάσει και στην Βραζιλία - την σημαντικότερη χώρα της περιοχής.

Ο Λούλα βρίσκεται ανάμεσα σε δυο πυρά. Από την μια μεριά υπάρχουν οι ελπίδες των εργατών, των άκληρων, των αγροτών, των φτωχών -των εκατομμυρίων που τον ψήφισαν στις εκλογές της περασμένης Κυριακής. Από την άλλη υπάρχουν οι εκβιασμοί του ΔΝΤ και των διεθνών τραπεζιτών και οι απειλές των αφεντικών και των κερδοσκόπων -όλων αυτών που κρατάνε τα κλειδιά του πλούτου στα χέρια τους.

Δυστυχώς ο Λούλα διάλεξε την λάθος πλευρά. «Αλλαξα. Η Βραζιλία άλλαξε» παραδέχεται ο ίδιος. Και δηλώνει από τώρα ότι θα τιμήσει τις συμφωνίες με τους τραπεζίτες και τους κερδοσκόπους που έχουν «επενδύσει» τα κεφάλαιά τους στην Βραζιλία.

Εκλογές

Το PT έχει αλλάξει πραγματικά μέσα στα 20 χρόνια που έχουν περάσει από την ίδρυσή του. Τότε το PT αυτοδιαφημιζόταν σαν «το κόμμα χωρίς αφεντικά». Στις φετεινές εκλογές ο Λούλα διάλεξε σαν υποψήφιο αντιπρόεδρό του τον Ζοζέ Αλενκάρ, τον ηγέτη του μικρού δεξιού Φιλελεύθερου Κόμματος. Ο Αλενκάρ είναι ένας από τους μεγαλύτερους καπιταλιστές της Βραζιλίας. Είναι ιδιοκτήτης μιας τεράστιας κλωστοϋφαντουργίας. Η περιουσία του αγγίζει το μισό δισεκατομμύριο δολάρια! Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά ο Αλενκάρ ήταν, για χρόνια, η φωνή των αφεντικών: ήταν ο πρόεδρος του βραζιλιάνικου ΟΕΒ!

Το PT εξακολουθεί να υποστηρίζει ότι είναι ένα γνήσιο σοσιαλιστικό κόμμα. Στην πραγματικότητα, όμως, ο ριζοσπαστισμός του έχει εξαντληθεί προ πολλού. Το PT έχει γίνει ένα γραφειοκρατικό κόμμα προσανατολισμένο στις εκλογές και το κοινοβούλιο -όπως και τα υπόλοιπα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα του κόσμου.

Ομως, ούτε η δεξιά στροφή του PT, ούτε οι υποσχέσεις του Λούλα ότι θα «τιμήσει» τις συμφωνίες με το ΔΝΤ και τους τραπεζίτες, μπορούν να καθησυχάσουν τους φόβους των καπιταλιστών. Ο φόβος τους ποτέ δεν ήταν πραγματικά ο Λούλα. Ο φόβος τους ήταν τα εκατομμύρια των εργατών της Βραζιλίας. Τρεμουν στην ιδέα ότι αυτή η πανίσχυρη εργατική τάξη μπορεί να πάρει στα σοβαρά τις υποσχέσεις του Λούλα και να προσπαθήσει να τις υλοποιήσει η ίδια.

Ξέρουν ότι ο Λούλα δεν κέρδισε τις εκλογές επειδή άρχισε να μιλάει, τις τελευταίες βδομάδες σαν τον Καρντόζο. Ούτε επειδή οι δήμαρχοι και οι κυβερνήτες του PT αποδείχτηκαν τόσο συνεργάσιμοι για το κεφάλαιο τα προηγούμενα χρόνια. Τις κέρδισε γιατί κατάγγελνε την κοινωνική ανισότητα. Τις κέρδισε γιατί στο μανιφέστο του υποσχόταν «ρήξη με το σημερινό οικονομικό μοντέλο». Τις κέρδισε γιατί δήλωνε ότι θα συγκρουστεί με το «παγκοσμιοποιημένο χρηματιστικό κεφάλαιο». Τις κέρδισε γιατί μετέτρεψε, δυο φορές, το Πόρτο Αλέγκρε σε «πρωτεύουσα» του αντικαπιταλιστικού κινήματος.

Κανένας δεν μπορεί να προβλέψει σήμερα τι θα γίνει τους επόμενους μήνες στην Βραζιλία. Αυτό που είναι βέβαιο, όμως, είναι ότι οι τραπεζίτες και οι φίλοι τους θα συνεχίσουν για πολύ καιρό να ζούνε με τον εφιάλτη της εξέγερσης στην Βραζιλία.

Η κραυγή που κάνει το γύρο του

''Σταματήστε τον Πό

Δεν θα μπορούσε να οργανωθεί μια καλύτερη επέτειος για τα δύο χρόνια από την έναρξη της παλαιστινιακής Ιντιφάντα. Σε ολόκληρο τον κόσμο η τελευταία βδομάδα του Σεπτέμβρη άνοιξε το μέτωπο της αντιπολεμικής δράσης.

Εκατοντάδες χιλιάδες γροθιές υψώθηκαν σε όλες τις ηπείρους ενάντια στον πόλεμο του Μπους και για αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη. Ήταν μέρες σταθμός για το αντιπολεμικό κίνημα. Διαδηλώσεις πριν καν αρχίσει ο πόλεμος που άφησαν να εκφραστεί με τον πιο δυναμικό τρόπο το αίσθημα που απλώνεται παντού: «Σταματήστε τον πόλεμο».

Το **Λονδίνο** πήρε την πρωτοκαθεδρία, με τη διαδήλωση ρεκόρ στις 28 Σεπτέμβρη που έφερε πίσω το κλίμα του αντιπολεμικού κινήματος του Βιετνάμ. Σχεδόν μισό εκατομμύριο άνθρωποι συμμετείχαν σ' αυτό το ιστορικό γεγονός κι έβαλαν τη σφραγίδα τους στην πολιτική σκηνή της Βρετανίας. Την ίδια μέρα, στη **Ρώμη** η καθιερωμένη διαδήλωση της Κομμουνιστικής Επανίδρυσης έγινε αντιπολεμικό συλλαλητήριο, με συμμετοχή 150.000 διαδηλωτών στην Πιάτσα ντελ Πόπολο.

Στην υπόλοιπη Ευρώπη, έγιναν διαδηλώσεις στο **Δουβλίνο** και στο **Βερολίνο** με συμμετοχή τριών χιλιάδων κόσμου η καθεμία και στη **Μασσαλία** μια μεγάλη διαδήλωση οργανωμένη κυρίως από τις οργανώσεις των μεταναστών.

Στο **Κάϊρο** πάνω από δέκα χιλιάδες διαδηλωτές ήρθαν αντιμέτωποι με τις πάνοπλες αστυνομικές δυνάμεις του Μουμπάρακ, με κύριο αίτημα να κλείσει η ισραηλινή πρεσβεία. Η αστυνομία δεν επέτρεψε στους διαδηλωτές να κινηθούν από την πλατεία Αλ-ταχρίρ. Ταυτόχρονα μεγάλη διαδήλωση εξελισσόταν στην **Αλεξάνδρεια**. Μιά μέρα πριν, στο Κάϊρο ξανά, πέντε χιλιάδες άνθρωποι βγήκαν αυθόρμητα στο δρόμο μετά τήν προσευχή για να γιορτάσουν τα δύο χρόνια της Ιντιφάντα.

Στη **Βηρυτό** η ανταπόκριση στο κάλεσμα για να τιμηθούν τα δύο χρόνια της Ιντιφάντα ήταν σαρωτική. 100.000 διαδηλωτές πλημμύρισαν τους δρόμους της πρωτεύουσας του Λιβάνου.

Στο **Σίδνεϊ** της Αυστραλίας έγινε διαδήλωση δύο χιλιάδων ανθρώπων καλεσμένη από τις παλαιστινιακές οργανώσεις μαζί με τη Σοσιαλιστική Συμμαχία. Ταυτόχρονα γινόταν αντιπολεμική συγκέντρωση στο **Γουέλιγκτον** της Νέας Ζηλανδίας.

Μέσα στις ΗΠΑ, το Σάββατο 28 Σεπτέμβρη έγιναν αντιπολεμικές διαδηλώσεις στο **Σαν Φρανσίσκο** και στο **Σαιντ Λούις**. Το αντιπολεμικό κίνημα στις ΗΠΑ βρίσκεται σε αναβρασμό και κάνει την κυβέρνηση του Μπους να έχει χάσει την ψυχραιμία της. 650 συλλήψεις αντιπολεμικών διαδηλωτών έγιναν στο συλλαλητήριο έξω από το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα στην **Ουάσιγκτον** στις 27 Σεπτέμβρη. Την προηγούμενη μέρα, την Πέμπτη 26 Σεπτέμβρη είχαν γίνει άλλες 14 συλλήψεις στο **Πόρτλαντ** σε αντιπολεμική συγκέντρωση. Διαδήλωση, στις 26 Σεπτέμβρη έγινε και στο Χιούστον όπου ο Μπους πραγματοποιούσε επίσκεψη. Αντιπολεμικοί διαδηλωτές οργάνωσαν συγκέντρωση και στην Οτάβα του Καναδά.

Την Κυριακή 29 Σεπτέμβρη, έγινε διαδήλωση δεκάδων χιλιάδων στην **Μαδρίτη**. Η μεγάλη ισπανική εφημερίδα Ελ-Παίς δημοσίευε γκάλοπ που δείχνει ότι 90% των Ισπανών είναι αντίθετοι στον πόλεμο στο Ιράκ. Το αντιπολεμικό κλίμα της Ισπανίας είχε φανεί και δύο μέρες νωρίτερα, με τη διαδήλωση στη **Σεβίλλη** με 3.000 κόσμο.

η συνέχεια

Το αντιπολεμικό κίνημα μετά από αυτό τον πρώτο γύρο συντονισμένης απάντησης στον πόλεμο του Μπους έχει βάλει τους επόμενους σταθμούς.

Στο Λονδίνο η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο έχει θέσει τις 31 Οκτώβρη σαν μέρα δράσης ενάντια στον πόλεμο. Όλος αυτός ο κόσμος που πλημμύρισε το Λονδίνο βάζει μπροστά να υλοποιήσει το κάλεσμα του Τόνι Μπεν «Σταματήστε την πόλη - Σταματήστε τον πόλεμο». Είναι ένα κάλεσμα για δράση σε όλους τους χώρους, αντιπολεμικές συζητήσεις μέσα στα σχολεία, στις σχολές, στους χώρους δουλειάς, συγκεντρώσεις και καταλήψεις.

Στην Ιταλία ο επόμενος σταθμός ειναι στις 18 Οκτώβρη με την πανεργατική απεργία και στις 9η Νοέμβρη είναι ο τελικός σταθμός, με την πανευρωπαϊκή αντιπολεμική διαδήλωση στη Φλωρεντία, στα πλαίσια της ίδρυσης του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ.

Στις ΗΠΑ δυναμώνει η πρωτοβουλία του ANSWER για κεντρικές αντιπολεμικές διαδηλώσεις στις 26 Οκτώβρη, στην Ουάσιγκτον και το Σαν Φρανσίσκο. Μέχρι τότε σε όλες τις πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών θα οργανώνονται διαρκώς πορείες, πικετοφορίες και συγκεντρώσεις ενάντια στον πόλεμο.

Η μαζικότητα του αντιπολεμικού κινήματος έχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο. Το ίδιο και ο συντονισμός του. Οι ακτιβιστές όλου του κόσμου εμπνέονται από τα παραδείγματα του Λονδίνου, της Ρώμης και των άλλων πόλεων. Το κίνημα ξεκινά από την καλύτερη αφετηρία για να μεγαλώσει έτσι ώστε να μπορέσει να μπει φραγμός στα σχέδια του Μπους και των συμμάχων του.

400 χιλιάδες διαδηλωτές

Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι κατέλαβαν το Λονδίνο το Σάββατο 28 Σεπτέμβρη για να διαδηλώσουν ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ και για λευτεριά στην Παλαιστίνη. Το μέγεθος της διαδήλωσης άφησε κατάπληκτους πολλούς ανθρώπους. Οι διαδηλωτές περίμεναν για τέσσερις ώρες μέχρι να φύγουν από το Εμπάνκμεντ ενώ στο σημείο της τελικής συγκέντρωσης, το Χάιντ Παρκ, οι ομιλητές είχαν ήδη αρχίσει να απευθύνουν χαιρετισμούς.

Χιλιάδες ακόμη διαδηλωτές σχημάτιζαν διαφορετικές πορείες που ξεχύνονταν σε άλλα σημεία του κεντρικού Λονδίνου ανάμεσά τους μια πορεία που βάδισε στην Όξφορντ Στριτ. Πολλοί από τους διαδηλωτές οργίζονταν με την απόφαση της αστυνομίας να υποτιμήσει τα νούμερα.

Ο δημοσιογράφος της εφημερίδας «Ομπζέρβερ» Γιούαν Φέργιουσον που συμμετείχε στην πορεία σχολίασε: «Η Σκότλαντ Γιαρντ είπε στις 2μμ ότι ίσως 40.000 είχαν συμμετάσχει. Η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο ισχυρίστηκε ότι το σύνολο ήταν μεγαλύτερο από 350.000. Η αστυνομία διστακτικά προχώρησε στις 150.000 και η αλήθεια ήταν σίγουρα μεγαλύτερη κι απ' τα δύο νούμερα.»

Η αντιπολεμική πορεία ήταν η μεγαλύτερη που έγινε στο Λονδίνο από τη δεκαετία του '70. Πολλοί που συμμετείχαν παρατήρησαν επίσης ότι ήταν η πιο πολύχρωμη πορεία που είχαν συμμετάσχει. Υπήρχαν ομάδες μουσουλμάνων, μαύροι και λευκοί συνδικαλιστές, φοιτητές, βετεράνοι του ειρηνιστικού κινήματος και κοινότητες από τη Σκοτία ως τη νότια ακτή της Αγγλίας.

Η πορεία είχε ένα εύθυμο πνεύμα με γεύση από τις πρόσφατες αντικαπιταλιστικές διαδηλώσεις που έχουν γίνει σε ολόκληρο τον κόσμο. Πολλά από τα αυτοσχέδια πλακάτ αντανακλούσαν τις πολιτικές ανησυχίες της συγκέντρωσης. Κατηγορούσαν τον Μπους και τον Μπλερ ως εγκληματίες πολέμου, απαιτούσαν δικαιοσύνη για τους Παλαιστίνιους και διακήρυτταν ότι ο πόλεμος στο Ιράκ γίνεται για το πετρέλαιο.

Οι διαδηλωτές που κατάφεραν να φτάσουν στο Χάιντ Παρκ αρκετά νωρίς ώστε να προλάβουν τις ομιλίες, χειροκρότησαν με ενθουσιασμό συνδικαλιστές, κορυφαία μέλη του Εργατικού Κόμματος, αγωνιστές σαν τον Τζον Πίλτζερ ενώ τους έβλεπαν σε μια γιγαντοοθόνη. Η συγκέντρωση τελείωσε μόνο όταν η αστυνομία απείλησε να κόψει το ρεύμα, αρνούμενη στους υπόλοιπους διαδηλωτές την ευκαιρία να ακούσουν τους τελευταίους ομιλητές.

Οι διαδηλωτές ήξεραν ότι έπαιρναν μέρος σε ένα ιστορικό γεγονός. Πολλοί περισσότεροι εύχονται να βρίσκονταν εκεί. Ήταν ένα αποφασιστικό μήνυμα προς τον Τόνι Μπλερ και τον Τζορτζ Μπους ότι το αντιπολεμικό κίνημα μεγαλώνει και είναι αποφασισμένο να σταματήσει οποιονδήποτε πόλεμο στο Ιράκ.

Αντιπολεμικός χείμαρρος

Με μεγάλη επιτυχία οργανώθηκε στην Ιταλία το Σάββατο 5 Οκτώβρη η κινητοποίηση "100 πλατείες ενάντια στον πόλεμο". Το αντιπολεμικό κάλεσμα είχε κάνει η πρωτοβουλία Basta Guerra (Σταματήστε τον πόλεμο). Μετά την επιτυχία της διαδήλωσης στη Ρώμη, που συγκέντρωσε 150.000 διαδηλωτές, το αντιπολεμικό μήνυμα απλώθηκε σε μια σειρά πόλεις σε ολόκληρη την Ιταλία.

Στο Μιλάνο συγκεντρώθηκαν πάνω από 20.000, στη Φλωρεντία 15.000. Στη Ρώμη, τη Μπολόνια, το Τορίνο, οργανώθηκαν μεγάλες κινητοποιήσεις, αλλά σε πάρα πολλές ακόμη μικρές και μεγάλες ιταλικές πόλεις συγκεντρώθηκαν εκατοντάδες και χιλιάδες διαδηλωτές, αθροίζοντας έναν αριθμό δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων που έκαναν τα αντιπολεμικά συνθήματα να ακουστούν σε ολόκληρη την Ιταλία.

Στις 18 Οκτώβρη, υπάρχει πανεργατική απεργία στην Ιταλία. Το αντιπολεμικό κίνημα, μαζί με τα συνδικάτα, βάζουν στόχο να δώσουν ένα διπλό μήνυμα στον Μπερλουσκόνι. Ενάντια στις επιθέσεις που κάνει στα εργατικά δικαιώματα αλλά και ενάντια στη συμμετοχή της Ιταλίας στον πόλεμο στο Ιράκ.

Ολα, όμως, στην Ιταλία κινούνται στην κατεύθυνση της Φλωρεντίας. Στις 9 Νοέμβρη, το αντιπολεμικό συλλαλητήριο που θα οργανωθεί στα πλαίσια της ίδρυσης του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ, θα αποτελέσει σημείο συγκέντρωσης όλης αυτής της διάθεσης που απλώνεται στην Ιταλία αλλά και σταθμό για το αντιπολεμικό κίνημα διεθνώς.

...ου κόσμου

...όλεμο"

ΚΥΠΡΟΣ

Πορεία στις Βάσεις

Γύρω στους 5000 διαδηλωτές πήραν μέρος στη μεγάλη Πορεία Ειρήνης που κάλεσε την Κυριακή 29 Σεπτέμβρη το Παγκύπριο Συμβούλιο Ειρήνης. Η πορεία έγινε στη περιοχή των βρετανικών βάσεων στο σημείο που οι βρετανοί έχουν ξεκινήσει τα έργα εγκατάστασης της νέας γιγάντιας κατασκοπευτικής κεραίας,

Η πορεία μετατράπηκε σε ένα δυναμικό και μαζικό αντιπολεμικό συλλαλητήριο εναντίον των βρετανών που αγνοούν επιδεικτικά τις αντιδράσεις του κόσμου και προχωρούν στην εγκατάσταση της νέας κεραίας που θα καταστρέψει κυριολεκτικά τον υγροβιότοπο της αλυκής Ακρωτηρίου ενώ ενώ ετοιμάζονται για τη νέα επίθεση στο Ιράκ. Τα συνθήματα που κυριάρχησαν ήταν «ξηλώστε τις κεραίες - κλείστε τις βάσεις», «Όχι πόλεμο στο Ιράκ», «Αλληλεγγύη στον αγώνα των Παλαιστινίων».

Η ανταπόκριση και η συμμετοχή του κόσμου ήταν τέτοια που αναγκάστηκαν όλα τα κόμματα ακόμη και ο Συναγερμός, να στείλουν αντιπροσώπους.

Η Εργατική Δημοκρατία συμμετείχε με ένα δυναμικό μπλοκ δίνοντας τον δικό της τόνο με συνθήματα όχι μόνο ενάντια στον Μπούς και το Μπλερ αλλά και στη κυβέρνηση Κληρίδη που έδωσε το πράσινο φως για την εγκατάσταση της κεραίας των βρετανών ενώ συνεχίζει να δίνει όλες τις διευκολύνσεις στους ιμπεριαλιστές για να πραγματοποιούν τις επιδρομές τους σε βάρος του Ιράκ και να συνεχίζουν τις σφαγές των παλαιστινίων. Πολύς κόσμος αγκάλιασε το μπλοκ μας και περπάτησε μαζί μας παρά το ότι οι επίσημοι διοργανωτές μας «παρακάλεσαν» να μην φωνάζουμε συνθήματα ενάντια στην κυβέρνηση και το Συναγερμό αφού συμμετείχε και... μια εκπρόσωπός τους η βουλευτής Ελένη Θεοχάρους που ήταν και εκπρόσωπος της οργάνωσης «Γιατροί του Κόσμου».

Ήταν μια από τις μαζικότερες και δυναμικότερες εκδηλώσεις μετά την τελευταία πορεία Ειρήνης που είχε γίνει το Μάιο 1999 στη Δεκέλεια που δείχνει πως η αντιπολεμική διάθεση είναι έντονη μέσα στους απλούς ανθρώπους, και πριν ακόμα αρχίσει ο πόλεμος.

Εχουμε όχι μόνο τη διάθεση αλλα και τη δύναμη, να βγούμε στους δρόμους και να σταματήσουμε αυτόν τον βρώμικο πόλεμο πριν ακόμα ξεκινήσει. Για πρώτη φορά στην ιστορία βλέπουμε να υπάρχουν τόσο μαζικά και δυναμικά αντιπολεμικά συλλαλητήρια πριν ακόμα ξεσπάσει αυτός ο πόλεμος. Δεν είμαστε μόνοι.

Πρέπει να χτίσουμε και εδώ ένα δυνατό αντιπολεμικό κίνημα για να εμποδίσουμε την δική μας κυβέρνηση να συμμετέχει με τις «μικρές» τις δυνάμεις στην εκστρατεία των ιμπεριαλιστών για τον έλεγχο των πετρελαίων, ενάντια στην σφαγή του Ιρακινού λαού που ετοιμάζει ο Μπούς μαζί με τον Μπλερ για να σταματήσουμε το εμπάργκο που εδώ και δέκα χρόνια σκοτώνει παιδιά στο Ιράκ, για δικαιοσύνη στην Παλαιστίνη.

ΑΘΗΝΑ

Δυνατό οχι στο Σημίτη

Στην Αθήνα την Πέμπτη 26 Σεπτέμβρη έγινε ένα δυναμικό ξεκίνημα για το αντιπολεμικό κίνημα και στην Ελλάδα. Αυτό ήταν το συλλαλητήριο που οργάνωσαν το Εργατικό Κέντρο Αθήνας και η Επιτροπή Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό. Χιλιάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι, αγωνιστές της ειρήνης, Παλαιστίνιοι και Άραβες έδωσαν το παρόν και διαδήλωσαν με οργή και αποφασιστικότητα την αλληλεγγύη τους με την Ιντιφάντα και ενάντια στο νέο έγκλημα που ετοιμάζει ο Μπους στο Ιράκ.

Με τα πανό των σωματείων τους συμμετείχαν εργαζόμενοι από πολλούς τόπους δουλειάς.Διαβάστηκε αντιπολεμικός χαιρετισμός που έστειλε προς το συλλαλητήριο η συμμαχία «Basta Guera - Σταματήστε τον Πόλεμο» της Ιταλίας, ο σύνδεσμος της μουσουλμανικής μειονότητας «Φιλότητα» έδωσε τον δικό της χαιρετισμό ενάντια στον πόλεμο.

Το συλλαλητήριο απαίτησε από την ελληνική κυβέρνηση να πει ένα ξεκάθαρο όχι στα σχέδια του Μπους και της παρέας του, να σταματήσει τις διευκολύνσεις για τα στρατεύματα επιδρομής.

Φλωρεντία 6 - 10 Νοέμβρη

Ιδρυτική συνάντηση Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ

Στις 6 — 10 του Νοέμβρη, οι αντικαπιταλιστές από κάθε γωνιά της Ευρώπης θα συναντηθούν στη Φλωρεντία για να συγκροτήσουν το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ (ΕΚΦ), μια απόφαση που πάρθηκε από το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ στην αντι-σύνοδο των καπιταλιστών που έγινε στο Πόρτο Αλέγκρε της Βραζιλίας το τέλος του 2001.

Το ΕΚΦ είναι ένα πολύ σημαντικό βήμα για το αντικαπιταλιστικό κίνημα. Θα συζητήσει τα κρίσιμα ζητήματα που έχει να αντιπαλέψει καθημερινά όπως τις συνέπειες της πολιτικής του νεοφιλελευθερισμού και της παγκοσμιοποίησης, το ζήτημα του πολέμου, των δικαιωμάτων των μεταναστών και της πάλης ενάντια στο ρατσισμό. Θα προσπαθήσει να δώσει απαντήσεις στην κρίση του συστήματος, ταυτόχρονα όμως θα συζητήσει και τις προοπτικές αυτού του κινήματος.

Δεν θα είναι όμως ένα Φόρουμ μόνο συζήτησης και αντιπαράθεσης αλλά και ένα Φόρουμ δράσης. Οι χιλιάδες αντικαπιταλιστές που θα συναντηθούν στη Φλωρεντία θα διαδηλώσουν μαζικά στους δρόμους ενάντια στο ρατσισμό, θα διαδηλώσουν την αλληλεγγύη τους στην Παλαιστινιακή Ιντιφάντα, με αποκορύφωμα την πανευρωπαϊκή διαδήλωση στις 9 του Νοέμβρη ενάντια στον νέο πόλεμο του πετρελαίου.

Η απόφαση για την δημιουργία του ΕΚΦ είναι αποτέλεσμα τού πόσο έχει μεγαλώσει και αναπτυχθεί πολιτικά το κίνημα ενάντια στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό από το ξεκίνημα του μέχρι σήμερα.

Ξεκίνησε το 1999 από το Σιάτλ, τροφοδοτούμενο από την αγανάκτηση των εργαζομένων και των νεολαίων ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό που σήμαινε ανεργία, ρατσισμό, απολύσεις και καταστροφή του περιβάλλοντος. Στη συνέχεια με τη σειρά του το ίδιο το κίνημα τροφοδότησε αυτή την αγανάκτηση, ενέπνευσε και εμπνέει εκατομμύρια εργαζόμενους, νεολαίους, φοιτητές, ακτιβιστές, που μέσα από την εμπειρία των αγώνων τους αναζητούν μια συνολική λύση απέναντι στο σύστημα. Εδωσε και δίνει νέα ώθηση στην πάλη ενάντια στον καπιταλισμό και επιταχύνει την διαδικασία ριζοσπαστικοποίησης.

Η Ιταλία είναι το καλύτερο παράδειγμα για το πιο πάνω. Μετά την μεγαλειώδη αντικαπιταλιστική διαδήλωση της Γένοβας έχουμε την έκρηξη των εργατικών αγώνων με αποκορύφωμα τη διαδήλωση των 3 εκατομμυρίων στην Ρώμη ενάντια στον Μπερλουσκόνι. Έχουμε το παράδειγμα της Ισπανίας, της Ελλάδας.

Το αντικαπιταλιστικό κίνημα έκανε τεράστια βήματα μπροστά και σε μαζικότητα αλλά και πολιτικά, σε ιδέες και συζήτηση.

Τώρα τις αναζητήσεις των εκατομμυρίων που συμμετέχουν στο κίνημα τις εκφράζουν συνθήματα όπως «ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός», που αποτελεί ένα βήμα πιο μπροστά από το «ο κόσμος μας δεν είναι για πούλημα» και το «οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη»

Το κίνημα έχει διευρύνει τον ορίζοντα του με την πάλη ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό.

Ο ρόλος των αντικαπιταλιστών ήταν καταλυτικός στην ανάπτυξη μαζικών αντιπολεμικών κινημάτων και κινημάτων αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη.

Αυτό δίνει τη δυνατότητα στα εκατομμύρια των αγωνιστών που συμμετέχουν σε αυτά τα κινήματα και σε αυτούς που εμπνέονται από το αντικαπιταλιστικό κίνημα να κάνουν τις συνδέσεις ανάμεσα στις διάφορες μορφές εκμετάλλευσης και καταπίεσης του καπιταλισμού και αντίστασης ενάντια σ' αυτό το σύστημα.

Η συμμετοχή του καθένα και της κάθε μιας που εμπνέεται από τις μεγάλες αντικαπιταλιστικές διαδηλώσεις σε αυτή τη συλλογική προσπάθεια συζήτησης για το πως θα μπορέσουν να γκρεμίσουν το σύστημα του καπιταλισμού και των επιλογών του, να γκρεμίσουν τα ρατσιστικά τείχη που υψώνονται στην Ευρώπη, να αναπτύξουν το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη και πως θα σταματήσουν τον πόλεμο, τη φτώχεια και την ανεργία, θα είναι πολύ σημαντική.

Πρώτον, για το πολιτικό ξεκαθάρισμα για όλα αυτά τα ζητήματα που απασχολούν το κίνημα και δεύτερον όλοι όσοι θα βρεθούμε εκεί θα μπορούμε επιστρέφοντας στους δικούς μας χώρους, εμπνευσμένοι από αυτό το ζωντανό κίνημα, να μεταφέρουμε τον πλούτο των εμπειριών και να πάρουμε εκείνες τις πρωτοβουλίες ώστε να κτίσουμε παντού αντικαπιταλιστικά κινήματα με πρώτο καθήκον να εντείνουμε την δράση μας ενάντια στον πόλεμο όχι μόνο συμβολικά αλλά με σκοπό να ακυρώσουμε τα πολεμικά σχέδια του Μπούς και των άλλων ιμπεριαλιστών συμμάχων του.

Ολα έτοιμα για το μεγάλο αντικαπιταλιστικό πανηγύρι

Το Σαββατοκύριακο 5-6 Οκτώβρη εγινε στην Βαρκελώνη, η τελευταία προπαρασκευαστική συνάντηση για το Δημιουργία του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ στην Φλωρεντία. Στη συνάντηση καθορίστηκε το πρόγραμμα των συζητήσεων που θα γίνουν μέσα ατα πλάισια του ΕΚΦ και οριστικοποιήθηκε η οργάνωση της μεγάλης πανευρωπαϊκής αντιπολεμικής διαδήλωσης το Σάββατο 9/11 στις 3μμ με κεντρικό σύνθημα "ενάντια στην Ευρώπη του πολέμου, όχι επίθεση στο Ιράκ".

Το κλίμα των συζητήσεων της τελευταίας προπαρασκευαστικής συνάντησης καθορίστηκε από την επιτυχία της μεγάλης αντιπολεμικής διαδήλωσης που έγινε στις 28 Σεπτέμβρη στο Λονδίνο. Μετά από την επιτυχία αυτής της διαδήλωσης το επόμενο βήμα δεν θα μπορούσε να είναι άλλο από την διοργάνωση της μεγάλης αντιπολεμικής διαδήλωσης στη Φλωρεντία. Ταυτόχρονα διαμορφώθηκε ψήφισμα-πρόταση προς τη Γενική Συνέλευση των Κοινωνικών Κινημάτων που θα γίνει την τελευταία μέρα του ΕΚΦ την Κυριακή 10 Νοέμβρη, για μια Πανευρωπαϊκή Μέρα Δράσης κατά του πολέμου. Η πρόταση για πανευρωπαϊκή αντιπολεμική δράση πέρασε με συντριπτική πλειοψηφία μέσα σε ένα κλίμα πλούσιας συζήτησης και αντιπαράθεσης.

Οσοι ακτιβιστές φτάσουν στην Φλωρεντία θα έχουν την ευκαιρία όχι μόνο να δείξουν την αντίθεσή τους στον πόλεμο αλλά και να συζητήσουν μέσα σε ένα πλούσιο πρόγραμμα με εισηγητές τα μεγαλύτερα ονόματα του αντικαπιταλιστικού κινήματος, ανάμεσα τους τον Ζοζέ Μποβέ, τη Σούζαν Τζόρτζ, τον Γουόλντεν Μπέλο, την Ναόμι Κλάιν, τον Βιτόριο Ανιολέτο και πολλούς άλλους που θα τοποθετηθούν σε θέματα όπως ο πόλεμος, ο φιλελευθερισμός, ο ρατσισμός και ποιες οι εναλλακτικές λύσεις απέναντι στον καπιταλισμό.

Μερικές από τις συζητήσεις που ξεχωρίζουν είναι:

"Πόλεμος και Ειρήνη- Καμιά ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη" με ομιλητές Λ. Τζέρμαν (Stop the War), Μ. Στύλλου (Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα), Λ. Μεναπάτσε (Basta Guerra-Ιταλία). "Παλαιστίνη- Ισραήλ" με εισηγητές την Χανάν Ασραούι, τον Μ. Μπαργκούτι και τον Αζμί Μπισάρα. "Μετανάστες- Ευρώπη Φρούριο", με τη συμμετοχή της Στ. Αλφιέρη (Πρωτοβουλία Γένοβα). "Σπορ Πολυεθνικές- Αθήνα Ολυμπιακοί Αγώνες 2004" με εισηγητές τον Κ. Διάκο (Πράσινη Πολιτική) και τον Ν. Μπράτσο (Δημοσιογράφο). "Αντικαπιταλισμός-Τι θέλουμε και πώς το επιδιώκουμε" με εισηγητές τους: Σούζαν Τζόρτζ (Attac), Α. Καλλίνικος (Globalise Resistance) και Πάνο Γκαργκάνα. "Κινήματα και Κόμματα" με εισηγητές τους Φ. Μπερτινότι (Κομμουνιστική Επανίδρυση), Ο. Μπεζανσενό (LCR), Β. Ανιολέτο (Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ) και Κ. Νάιναμ (Globalise Resistance). "Μη Βία- Ανυπακοή και Κοινωνικές Συγκρούσεις" με εισηγητές τους: Λ. Καζαρίνι (Κίνημα Ανυπακοής Ιταλίας), Χάιντι Τζουλιάνι (μητέρα του δολοφονημένου Κάρλο), Κ. Αγκιτόν (Attac), Π. Κωνσταντίνου (Πρωτοβουλία Γένοβα). "Η κρίση στη Μεσόγειο -Βαλκάνια- Κύπρος" με εισηγητές τον Π. Γκαργκάνα, τον Λ. Σενσεβέρ (Κοινωνικό Φόρουμ Ισταμπούλ) τον Τουμάζο Τσελεπή (Κοινωνικο Φόρουμ Κύπρου), θα υπάρξουν και δυό συζητήσεις για τα ελληνοτουρκικά και το Κυπριακό στις οποίες θα συμμετέχουν ανάμεσα σε αλλους ο Στέφανος Στεφάνου απο το Κυπριακό Κοινωνικό Φόρουμ και ένας τουρκοκύπριος ομιλητής.

Το αεροπορικό εισητήριο απο Κύπρο μετά απο ρύθμιση που έκανε το Κυπριακό Κοινωνικό Φόρουμ κοστίζει 170 λίρες μαζί με τους φόρους με απευθείας πτήση για Ρώμη και απο κει με τραίνο για Φλωρεντία. Η αναχώρηση θα γίνει την Τρίτη το πρωϊ στις 5 Νοέμβρη και επιστροφή στις 10 ή 11 Νοέμβρη.

Η διαμονή είναι δωρεάν σε χώρους που παρέχουν οι τοπικές αρχές τις Φλωρεντίας ή σε ξενοδοχεία και δωμάτια με ένα κόστος γύρο στις 20 λίρες το άτομο .

Κανείς δεν πρέπει να λείψει από αυτό το πανηγύρι δράσης και συζήτησης, από τον μεγαλύτερο και πιο σημαντικό σταθμό του πανευρωπαϊκού αντιπολεμικού και αντικαπιταλιστικού κινήματος. Δηλώστε συμμετοχή!

Επικοινωνείστε με το Κυπριακό Κοινωνικό Φόρουμ:

Παύλο Καλοσυνάτο (ΠΕΟ) τηλ: 99433913

Ντίνο Αγιομαμίτη (Εργατική Δημοκρατία) τηλ: 99698503

ΝΤΑΝΚΑΝ ΧΑΛΑΣ 1925-2002

Ενας μαχητής του Διεθνούς Σοσιαλισμού

γράφει ο Κρις Χάρμαν

Ο Ντάνκαν Χάλας που πέθανε στις 19 Σεπτέμβρη, υπήρξε σε όλη του τη ζωή ένας μαχητής του επαναστατικού σοσιαλισμού. Μια ολόκληρη γενιά υποστηρικτών του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στη Βρετανία (SWP) — αδελφής οργάνωσης της Εργατικής Δημοκρατίας — τον θυμάται σαν έναν εμπνευσμένο ομιλητή και δάσκαλο των μαρξιστικών ιδεών.

Κάθε χρόνο στην ετήσια εκδήλωση Μαρξισμός που οργανώνουμε, οι αίθουσες γέμιζαν με χιλιάδες ανθρώπους καθώς ο Ντάνκαν Χάλας μιλούσε για μια σειρά από θέματα -τον ιστορικό υλισμό, τους αγώνες της εργατικής τάξης στη Βρετανία, την επαναστατική παράδοση, την καταγωγή της ανθρωπότητας. Ο Ντάνκαν δεν ήταν μόνο θεωρητικός. Ηταν ακτιβιστής και μαχητής. Γεννήθηκε σε μια εργατική οικογένεια στο Μάντσεστερ — η μητέρα του άρχισε να δουλεύει στα εκκοκιστήρια όταν ακόμη ήταν 10 ετών — και ο ίδιος έπιασε δουλειά σε κάποιο τοπικό εργοστάσιο.

Στην ηλικία των 16 ο Ντάνκαν ήταν ένας αφοσιωμένος σοσιαλιστής. Μπήκε στο τροτσκιστικό κίνημα στα μέσα του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, σε μια περίοδο που οι τροτσκιστές ήταν η μόνη πολιτική οργάνωση που ήταν διατεθειμένη να παραβιάσει το νόμο και να υποστηρίξει απεργίες.

Επιστρατεύτηκε και στάλθηκε να πολεμήσει στη Γερμανία και μετά στην Αίγυπτο, όπου στο τέλος του πολέμου ήταν υπαξιωματικός όταν ηγήθηκε μιας ανταρσίας για να εξαναγκάσει την επιστροφή των φαντάρων πίσω στην Αγγλία. Συνέχισε τη σοσιαλιστική του δραστηριότητα σαν εργάτης στο εργοστάσιο και έγινε σύμβολο της αριστερής ομάδας μέσα στη νεολαία του Εργατικού Κόμματος.

Ηταν μια περίοδος που πολλοί στην αριστερά σε ολόκληρο τον κόσμο είχαν ακόμα αυταπάτες για τη Ρωσία του Στάλιν. Αυτοί που έχαναν τις αυταπάτες τους συχνά περνούσαν στο άλλο άκρο και έβλεπαν τον Δυτικό ιμπεριαλισμό σαν κάπως πιο 'δημοκρατικό' και 'πολιτισμένο'.

Ο Ντάνκαν άνηκε στη μειοψηφία των σοσιαλιστών που επέμενε πως ο επαναστατικός σοσιαλισμός ήταν εξίσου αντίθετος στη βαρβαρότητα των Δυτικών αυτοκρατοριών και στη βαρβαρότητα των σταλινικών καθεστώτων. Ηταν ιδρυτικό μέλος της μικρής σοσιαλιστικής ομάδας γύρω από τον Τόνι Κλιφ και συχνός αρθρογράφος στο μηνιάτικο περιοδικό τους, το Socialist Review (Σοσιαλιστική Επιθεώρηση). Στη δεκαετία του 1950, όταν μετακόμισε στη Σκοτία, έχασε την επαφή με την απομονωμένη ομάδα του περιοδικού Σοσιαλιστική Επιθεώρηση

Ακτιβιστής

Διατήρησε την αφοσίωσή του στο σοσιαλισμό ως φοιτητής και μετά ως επικεφαλής στο Εθνικό Συμβούλιο Εργατικών Κολλεγίων. Εγινε γραμματέας της Αριστερής Λέσχης του Εδιμβούργου στις αρχές της δεκαετίας του '60 και όταν μετακόμισε στο Λονδίνο έγινε στέλεχος της Εθνικής Ενωσης Εκπαιδευτικών του Γουάντσγουόρθ. Τα γεγονότα του 1968 τον έπεισαν ότι μπαίναμε σε μια νέα περίοδο ταξικής πάλης και ότι ήταν δυνατό να οικοδομηθεί μια επαναστατική οργάνωση και ξαναμπήκε με τους Διεθνείς Σοσιαλιστές (το νέο όνομα της ομάδας γύρω από τον Τόνι Κλιφ).

Ηταν στο κέντρο ενός νέου μαχητικού ρεύματος στο συνδικάτο των εκπαιδευτικών με το όνομα 'Εκπαιδευτικός της βάσης', και έγινε ακτιβιστής των Διεθνών Σοσιαλιστών τον οποίων τα μέλη είχαν αυξηθεί από 200 σε 2.000.

Εγινε επαγγελματικό στέλεχος στους Διεθνείς Σοσιαλιστές και μέλος της ηγεσίας της οργάνωσης για πολλά χρόνια. Ηταν υπεύθυνος του περιοδικού *Διεθνής Σοσιαλισμός* στη δεκαετία του '70. Συμμετείχε σε περιοδείες μαζί με την ακτιβίστρια που πρωτοστατούσε στο κίνημα πολιτικών δικαιωμάτων της Ιρλανδίας, την Μπερναντέτ Ντέβλιν (σήμερα ΜακΑλισκι) μιλώντας σε συγκεντρώσεις εκατοντάδων ανθρώπων.

Επαιξε σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη των ιδεών εκατοντάδων φοιτητών του 1968 και χιλιάδων εργαζόμενων που συμμετείχαν στις εργατικές μάχες εκείνων των χρόνων, βοηθώντας στο χτίσιμο του SWP.

Εγραφε τακτικά για την εφημερίδα Socialist Worker, έγραψε παμφλέτες όπως «Η ιστορία της καταπίεσης στην Ιρλανδία» και «Το νόημα του Μαρξισμού». Εγραψε δύο βιβλία, «Ο Μαρξισμός του Τρότσκι» και «Κομιντέρν - η Τρίτη Διεθνής».

Ο Ντάνκαν Χάλας διατηρούσε πάντα την επαναστατική του αισιοδοξία καθώς μιλούσε σε συγκεντρώσεις τρεις, τέσσερις φορές την εβδομάδα, έγραφε άρθρα και πουλούσε την εφημερίδα στους δρόμους.

Πάνω απ' όλα περνούσε υπομονετικά τη γνώση του για το Μαρξισμό και την επαναστατική παράδοση σε ομάδες νέων ανθρώπων. Κατάφερε να βρεθεί στο φετινό Μαρξισμό λίγες βδομάδες πριν η ασθένειά του τον καταβάλει τελείως.

Ανθρωποι σε ολόκληρο τον κόσμο θα τον θυμούνται. Ακόμη και ομάδες εργατών και ακτιβιστών της Νότιας Αφρικής, όπου είχε κάνει μια περιοδεία δημόσιων ομιλιών πριν την πτώση του απαρτχάιντ.

Τα βιβλία του Ντάνκαν Χάλας **«Ο Μαρξισμός του Τρότσκι»** και **«Κομιντέρν - Η Τρίτη Διεθνής»** έχουν εκδοθεί στα ελληνικά από τις εκδόσεις *Εργατική Δημοκρατία*. Θα τα βρείτε στο Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο.

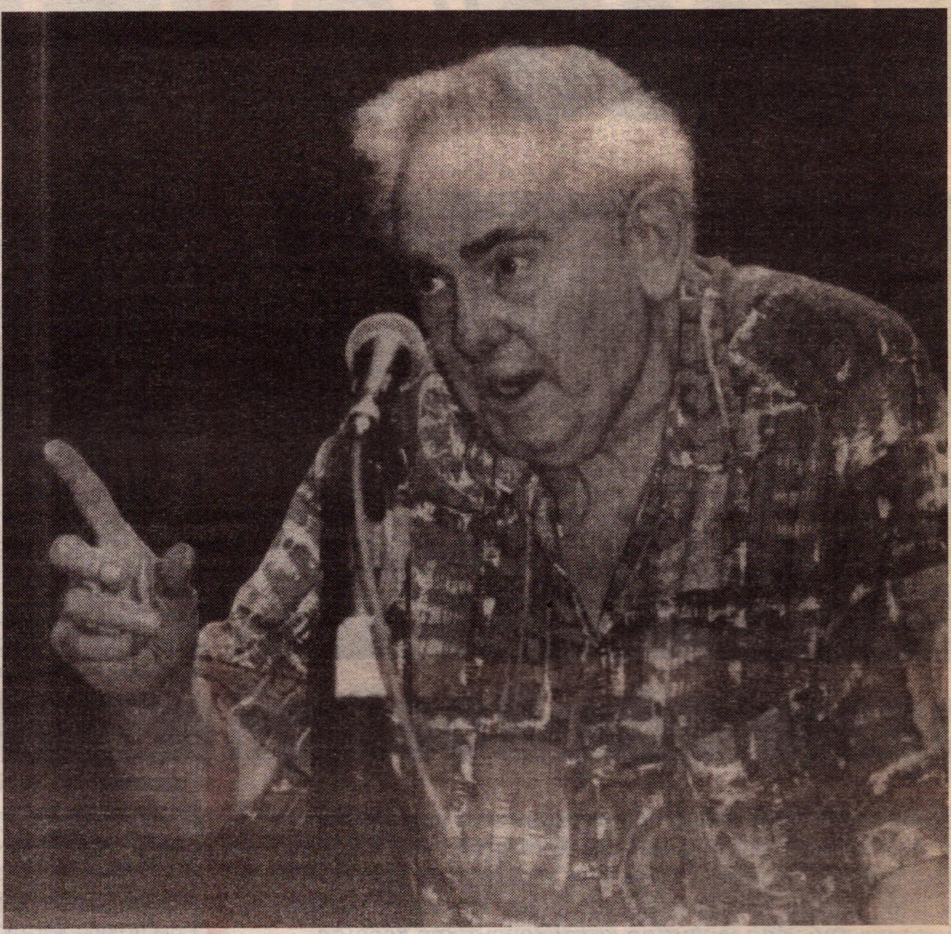

"Παράπλευρες απώλειες" στον πόλεμο των ασφαλιστικών εταιρειών...

Μια ασφάλεια του αυτοκινήτου που κόστιζε πριν 50 λίρες μπορεί και να στοιχίζει τώρα 80 λίρες. Κι αυτό επειδή επίκειται νέο κύμα αυξήσεων στα συμβόλαια του Γενικού Κλάδου ασφάλισης. Πριν ένα χρόνο είχαν αυξηθεί και πάλι τα ασφάλιστρα κατά 10% αλλά ο Σύνδεσμος Ασφαλιστικών Εταιρειών θεωρεί εκείνη την αύξηση «ανεπαρκή» και επικαλείται ζημιές που επωμίστηκαν οι εταιρείες. Η πραγματικότητα όμως είναι κάπως διαφορετική.

Η ασφαλιστική βιομηχανία εδώ και μήνες κλονίζεται μετά τις «καταρρεύσεις» δύο εταιρειών. Μετά την πτώχευση της εταιρείας **Αιγίς** μια άλλη εταιρεία, η **Winvest**, προχώρησε σε μαζική ακύρωση ασφαλιστικών συμβολαίων αφήνοντας ακάλυπτους τους ασφαλισμένους της και απολύοντας το προσωπικό της. Πριν ένα χρόνο είχαμε την κατάρρευση της εταιρείας Ακρίτας.

Εκείνο που οδήγησε σε αυτή την κατάσταση έχει να κάνει βασικά με δύο παράγοντες. Με δεδομένο την περιορισμένη αγορά σ' ένα τόσο μικρό τόπο αποδείχθηκε υπεράριθμος ο αριθμός των ασφαλιστικών εταιρειών τα τελευταία χρόνια. Σαν αποτέλεσμα ο ανταγωνισμός μεταξύ των εταιρειών για τα μερίδια της αγοράς πήρε διαστάσεις εμφυλίου πολέμου με τις εταιρείες να προσφέρουν στους πελάτες ασφάλιστρα και όρους πέραν από τις οικονομικές τους δυνατότητες. Από την άλλη, οι διάφορες ασφαλιστικές εταιρείες, πολλές από τις οποίες ήταν «συγγενικές» άλλων εταιρειών που ήταν εισηγμένες στο ΧΑΚ, κατά τη διάρκεια του χρηματιστηριακού «μπουμ» επένδυσαν από τα ταμεία τους που προέρχονταν από ασφάλιστρα. Το αποτέλεσμα σήμερα είναι, με την πτώση στο ΧΑΚ, να κινδυνεύουν να μείνουν ακάλυπτες αρκετές εταιρείες.

Κάθε ασφαλιζόμενος πληρώνει σήμερα 5% επί της συνολικής αξίας κάθε ασφαλιστικού συμβολαίου (επασφάλιστρο) ποσό που πηγαίνει στο Ταμείο Ασφαλιστών Μηχανοκινήτων Οχημάτων (ΤΑΜΟ). Απο το ΤΑΜΟ καλύπτεται η αφερεγγυότητα ασφαλιστικών εταιρειών και πληρώνεται η αποζημίωση θυμάτων από ανασφάλιστους οδηγούς.

Το ΤΑΜΟ τώρα είναι υποχρεωμένο να καλύψει τις ζημιές από την κατάρρευση των ασφαλιστικών εταιρειών με αποτέλεσμα τα αποθέματα του Ταμείου να μειωθούν σημαντικά. Γι' αυτό λοιπόν και οι ασφαλιστικές εταιρείες επιδιώκουν να φορτώσουν στους ασφαλιζόμενους τα «σπασμένα» τους αυξάνοντας το επασφάλιστρο.

Αυτό που πρόκειται να υποστούν οι ασφαλιζόμενοι ονομάζεται «παράπλευρες απώλειες» μόνο που ο πόλεμος δεν γίνεται στη Γιουγκοσλαβία ή στο Αφγανιστάν αλλά στην ασφαλιστική βιομηχανία!

"Συμφέρει ένας σύντομος πόλεμος στο Ιράκ"

Την ίδια ώρα που ο Μπους και ο Μπλερ κλείνουν τις τελευταίες λεπτομέρειες για την νέα τους φονική επίθεση ενάντια στον λαό του Ιράκ, τα οικονομικά επιτελεία του «πολιτισμένου» κόσμου ανοίγουν τα κατάστιχά τους για να σταθμίσουν, από τώρα, τα αναμενόμενα οφέλη και τις πιθανές ζημιές που θα έχουν οι οικονομίες τους από τον πόλεμο που έρχεται.

Στρογγυλοκαθισμένοι στις αναπαυτικές τους πολυθρόνες, στη σύνοδο του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου που έγινε τον περασμένο μήνα στην Ουάσιγκτον, κυβερνητικοί σύμβουλοι, υπουργοί Οικονομικών και Κεντρικοί Τραπεζίτες, αντάλλασαν ψυχρά απόψεις και εκτιμήσεις για την διάρκεια και το κόστος του πολέμου, τις επιπτώσεις του πάνω στην ροή και την τιμή του πετρέλαιου και τις προοπτικές που θα σημάνει για τα διεθνή χρηματιστήρια.

Ο πρόεδρος του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου Χορστ Κέλερ υποστηρίζει σε άρθρο του στην αμερικανική εφημερίδα *Ιντερνάσιοναλ Χέραλντ Τρίμπιουν*, ότι ένας σύντομης διάρκειας επιτυχημένος πόλεμος εναντίον του Ιράκ μπορεί να αποβεί ιδιαίτερα θετικός για την παγκόσμια οικονομία, ενώ αντίθετα, οι μακρόσυρτες πολεμικές επιχειρήσεις μπορεί να επιδεινώσουν την κατάσταση.

Ο κυνισμός δεν περιορίζεται απλά και μόνο στα λόγια. Ο Μπους, ο Μπλερ και οι σύμμαχοί τους υποστηρίζουν ότι ο πόλεμος γίνεται για να απαλλαγεί η ανθρωπότητα από την απειλή των «μέσων μαζικής καταστροφής» που υποτίθεται ότι έχει στα χέρια του το Ιράκ του Σαντάμ Χουσέιν — το πιο επικίνδυνο 'κράτος-ταραξίας' του κόσμου σύμφωνα με τα γεράκια του Πενταγώνου.

Για τους αφελείς που μπορεί να τρέφουν την παραμικρή αμφιβολία ότι ο πόλεμος γίνεται για τα συμφέροντα ο πρόεδρος του ΔΝΤ κ. Κέλερ αποκαλύπτει τους πραγματικούς στόχους μιας επίθεσης στο Ιράκ: «Το φθηνό πετρέλαιο που μπορεί να προσφέρει στις βιομηχανικές χώρες και κυρίως στις ΗΠΑ μια φιλική προς τη Δύση κυβέρνηση στη Βαγδάτη..»!

ΠΑΙΔΕΙΑ

Καθηγητες μαθητές μαζί, ενάντια στη λιτότητα και τις περικοπές

Οι μαθητές κάνουν μάθημα στην αυλή με θρανία τα γόνατά τους και τα κιόσκια για αίθουσες στο Λυκειο Αγίου Γεωργίου. Αυτό είναι το όραμα της κυβέρνησης Κληρίδη για την παιδεία. Οι καθηγητές με την προειδοποιητική στάση εργασίας που έκαναν στα τέλη του Σεπτέμβρη αποκάλυψαν την πραγματικά χαώδη κατάσταση και την διάλυση στην οποία οδηγεί την παιδεία η κυβέρνηση Κληρίδη.

Ούτε ένας μήνας δεν πέρασε από την έναρξη της σχολικής χρονιάς και οι καθηγητές αναγκάστηκαν να κατεβούν σε στάση εργασίας για τα σοβαρά προβλήματα και τις ελλείψεις που παρουσιάζονται στην δημόσια παιδεία.

Οι διαβεβαιώσεις του υπουργού ότι η φετινή χρονιά ήταν η καλύτερη, χωρίς σοβαρά προβλήματα και ελλείψεις είναι απλά άλλη μία κοροϊδία.

Κι όμως τα ψέματα του Ουράνιου του μακραίνουν την μύτη. Η στάση εργασίας έγινε για τα προβλήματα του Ενιαίου, τις ελλείψεις σε αίθουσες, σε καθηγητές, σε εργαστήρια φυσικής, χημείας και αίθουσες γυμναστικής.

Συγκεκριμένα: στο Λύκειο Δασούπολης οι μαθητές έκλεισαν το σχολείο για τις ελλείψεις στις επιλογές των μαθημάτων τους. Τα ίδια είχαμε και στη Λεμεσό. Ενώ οι μαθητές έχουν κάνει ήδη τις επιλογές μαθημάτων εδώ και ένα μήνα δεν υπάρχουν καθηγητές και δεν έχουν δημιουργηθεί τα ανάλογα τμήματα, με αποτέλεσμα οι να κάνουν άλλα μαθήματα και να χάνουν το χρόνο τους.

Στο Λύκειο Αγ. Γεωργίου Λακατάμειας οι μαθητές κάνουν μάθημα στη αυλή, έχοντας για θρανία τα γόνατα τους και τα κιόσκια για τάξεις. Ενώ είναι ένα σχολείο με προδιαγραφές για να φοιτούν 600 μαθητές σήμερα στο σχολείο στοιβάζονται 900 μαθητές. Τα ίδια συμβαίνουν στον Αρχάγγελο ένα σχολείο με 750 μαθητές ενώ οι προδιαγραφές του είναι για 400. Παρόμοια έχουμε και στις άλλες πόλεις. Στο γυμνάσιο Σολέας οι γονείς έκλεισαν το σχολείο διαμαρτυρόμενοι γιατί η αίθουσα πολλαπλής χρήσης είναι με αμίαντο και με τρύπια στέγη (πρόσφατα έχει πεθάνει ένας 37χρονος με μεσοθηλίωμα απο τον αμίαντο). Ζητούν ακόμη εργαστήρια φυσικής, χημείας, και βιβλιοθήκη γιατί υπάρχουν προβλήματα στην ηλεκτρική εγκατάσταση. Παρόμοιες ελλείψεις υπάρχουν και σε άλλα σχολεία.

Ενώ οι εγγραφές είχαν γίνει κανονικά, ένα μήνα μετά το Υπουργείο συνεχίζει ακόμη να κάνει διορισμούς και μεταθέσεις εκπαιδευτικών. Τα κτήρια παρουσιάζουν σοβαρά προβλήματα και ελλείψεις και αρκετά έχουν μετατραπεί σε εργοτάξια. Οι μαθητές κάνουν μάθημα δίπλα στις μπουλντόζες και τα κομπρεσέρ. Με τα μετακινούμενα τμήματα οι μαθητές κουβαλούν τα πράγματα τους και κινούνται από τη μία τάξη στην άλλη. Αυτές δεν είναι συνθήκες μάθησης, αλλά διάλυσης της δημόσιας και δωρεάν παιδείας.

Οι καθηγητές δηλώνουν ότι διάλογος για όλα αυτά δεν μπορεί να υπάρξει και πολύ καλά κάνουν. Ο υπουργός παιδείας την μία κατηγορεί και απειλεί τους μαθητές, την άλλη τους καθηγητές και τώρα τους γονείς. Μόνο κάποια μικροπροβλήματα υπάρχουν λέει τα οποία καθηγητές και γονείς τα υπερτονίζουν. Όλα αυτά τα κάνει για να στρέψει την προσοχή του κόσμου αλλού από τον πραγματικό φταίχτη και να κρύψει τις δικές του ευθύνες. Δικαιολογημένα οι καθηγητές απειλούν με νέα μέτρα και ζητούν την συμπαράσταση των μαθητών και των γονέων.

Στην πρόσφατη στάση εργασίας η ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ βρήκε εμπόδιο την Αλλαγή την παράταξη του Συναγερμού η οποία υποστήριζε ότι έπρεπε να δώσουν και άλλη πίστωση χρόνου στον Υπουργό. Τα προβλήματα όμως στα σχολεία χρονίζουν και χρόνο με το χρόνο γίνονται χειρότερα. Για να λυθούν χρειάζονται λεφτά και αυτή η κυβέρνηση ξοδεύει τα λιγότερα που μπορεί για την παιδεία. Τα μέτρα που πήρε η ΟΕΛΜΕΚ χρειάζονται συνέχεια και κλιμάκωση. Πολύ σωστά καλεί σε συμπαράσταση τους μαθητές και τους γονείς.

Οι μαθητές και οι καθηγητές δεν μπορούν να κάνουν μάθημα στα γόνατα τους και στα κιόσκια. Η επόμενη κινητοποίηση πρέπει να είναι κοινή όπως έκαναν πριν μερικά χρόνια, με κοινή πορεία από τη Βουλή στο Υπουργείο Οικονομικών. Όμως αυτή τη φορά χρειάζεται να κλείσουν τα σχολεία και να κατέβουν όλοι μαζί σε μία κοινή πορεία, καθηγητές, μαθητές, γονείς, ενάντια στη λιτότητα και τις περικοπές στην παιδεία. Μόνο έτσι μπορούμε να ανατρέψουμε την πολιτική της κυβέρνησης που που προτιμά να ξοδεύει για τα καλλιστεία και για μνημεία του Γρίβα και της Αφροδίτης, για ελικόπτερα και εξοπλισμούς αντί για τα σχολεία και την παιδεία.

Νίκος Αγιομαμίτης

Συντονισμένη δράση ενάντια στη μείωση μισθών

Σε νέες κινητοποιήσεις κατεβαίνουν φοιτητές, εκπαιδευτικοί και οργανώσεις νεολαίας ενάντια στην προσπάθεια της κυβέρνησης να μειώσει τις κλίμακες εισδοχής στην δημόσια υπηρεσία κατα 10% για περίοδο δυό χρόνων.

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των καθηγητών ΟΕΛΜΕΚ και ΟΛΤΕΚ, η ΠΟΕΔ των δασκάλων, οι φοιτητικές ενώσεις ΠΟΦΝΕ και ΦΕΠΑΝ και οι οργανώσεις νεολαίας των κομμάτων της αντιπολίτευσης αποφάσισαν πορεία διαμαρτυρίας στο προεδρικό την Πέμπτη 24 Οκτώβρη. Κοινό αίτημα όλων η απόσυρση της σχετικής πρόνοιας που συμπεριέλαβε στους προϋπολογισμούς του 2003 το υπουργείο Οικονομικών.

Η απόφαση της κυβέρνησης να μειώσει τους μισθούς πρόσληψης είναι άδικη και διασπαστική. Κτυπά όχι μόνο τους νέους που θα εργάζονται με λιγότερα λεφτά αλλά και τους παλιούς γιατί θα οδηγήσει σε διάσπαση και αποδυνάμωση τους, αφού οι νέοι θα τους θεωρούν υπεύθυνους για την μείωση των μισθών τους.

Οι μόνοι που έχουν να οφεληθούν απο αυτήν είναι οι εργοδοτικοί σύνδεσμοι που είναι και ο μόνοι που την χαιρέτησαν. Αυτοί ήταν εξάλλου που πίεζαν την κυβέρνηση να μειώσει τους μισθούς στο δημόσιο για να μπορέσουν και αυτοί να συγκρατήσουν τα αιτήματα των ιδιωτικών υπαλλήλων.

Είναι πρόκληση, η κυβέρνηση και οι εργοδότες να δηλώνουν ότι θέλουν να μειώσουν το "χάσμα" μεταξύ δημοσίων και ιδιωτικών υπαλλήλων. Αυτό που πραγματικά επιδιώκουν είναι να χτυπήσουν τα πιο οργανωμένα και δυνατά κομμάτια των εργαζομένων όπως είναι οι δημόσιοι υπάλληλοι για να μην δίνουν το «κακό» παράδειγμα στους υπόλοιπους.

Είναι πρόκληση την στιγμή που οι κερδοσκόποι του χρηματιστήριου παραμένουν ατιμώρητοι και τους χαρίζονται εκατομμύρια, την ώρα που τα σκάνδαλα και οι απάτες έχουν γίνει συνώνυμο με την επιχειρηματική δραστηριότητα, να ζητούν από οποιοδήποτε εργαζόμενο να κάνει την παραμικρή «θυσία» για την «οικονομία του τόπου». Είναι πρόκληση να ζητούν απο τους δημόσιους υπαλλήλους και ειδικά τους νέους να δεχτούν μείωση των μισθών τους για να «καλυφτούν τα δημοσιονομικά ελλείματα» όπως ισχυρίζεται το υπουργείο Οικονομικών.

Αν θέλουν να καλύψουν τα ελλείματα ας φορολογήσουν τους πλούσιους, ας βάλουν χέρι στους κερδοσκόπους και τους κομπιναδόρους. Είναι πρόκληση να ξοδεύουν εκατομμύρια για καλιστεία και αγάλματα της Αφροδίτης και για εξοπλιστικά προγράμματα και να ζητούν απο τους εργαζόμενους να πληρώσουν τον λογαριασμό.

Στις 24 θα πρέπει όλοι, δημόσιοι και ιδιωτικοί, νέοι και παλιοί να είμαστε στη πορεία στο Προεδρικό για να δώσουμε μια αποστομωτική απάντηση στην κυβέρνηση.

ΑΗΚ αυξήσεις για χάρη των αφεντικών

Μετά την ΑΤΗΚ και η ΑΗΚ ετοιμάζεται να αναϊσορροπήσει τις τιμές του ηλεκτρικού ρεύματος.

Η δικαιολογία είναι η ίδια όπως και με την ΑΤΗΚ, ότι δηλαδή η Ευρωπαϊκή Ενωση επιβάλλει οι τιμές να καθορίζονται βάση του κόστους παραγωγής και δεν επιτρέπει την επιδότηση μιας κατηγορίας σε άλλη. Το τι θα σημαίνει στην πράξη η νέα αναϊσορρόπηση της ΑΗΚ, φαίνετε ξεκάθαρα σε άρθρο της εφημερίδας Φιλελεύθερος. Γράφει σχετικά:

« Ποσό δέκα εκατομμυρίων λιρών θα επωφεληθούν με την αναϊσορρόπηση των διατιμήσεων του ηλεκτρικού ρεύματος 333 μεγάλοι εμπορικοί και βιομηχανικοί χρήστες. Τα δέκα εκατομμύρια λίρες, θα εξασφαλιστούν από τις αυξήσεις που θα κληθούν να καταβάλουν 284.368 οικιακοί και 82.684 μικροί εμπορικοί και βιομηχανικοί χρήστες.»

Με απλά λόγια αυξήσεις για τους εργαζόμενους, μειώσεις για τους επιχειρηματίες. Αυτή είναι η πολιτική της κυβέρνησης η οποία μπροστά στις αντιδράσεις του κόσμου προσπαθεί να ρίξει την ευθύνη για τις νέες αυξήσεις στα διοικητικά συμβούλια των ημικρατικών οργανισμών. Η αλήθεια όμως είναι ότι οι διοικήσεις των εταιριών απλά εφάρμοσαν στην πράξη την κυβερνητική πολιτική. Το βασικό επιχείρημα γύρο από το οποίο έκτισε την πολιτική της η κυβέρνηση ήταν ότι οι κρατικές εταιρίες και ο κρατικός παρεμβατισμός είναι ξεπερασμένα και αναποτελεσματικά. Χρειάζεται υποστηρίζει ο εκσυγχρονισμός, η προσαρμογή των ημικρατικών οργανισμών στους νόμους της αγοράς και το άνοιγμα τους στο ελεύθερο ανταγωνισμό, για να έχουμε καλύτερες και φθηνότερες υπηρεσίες. Η αναϊσορρόπηση είναι κομμάτι αυτής της πολιτικής που η κυβέρνηση επέβαλε στην ΑΤΗΚ και στη ΑΗΚ για να προσαρμοστούν σύμφωνα με του νόμους της αγοράς.

Το μπαράζ των αυξήσεων σε τηλέφωνα και ηλεκτρικό δείχνει στην πράξη ότι η πολιτική της κυβέρνησης καθόλου δεν οδηγεί σε καλύτερες αλλά προπαντός φθηνότερες υπηρεσίες για τον απλό κόσμο. Είναι μια πολιτική που στόχο έχει να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των μεγάλων εταιριών που θέλουν σήμερα να αρπάξουν κομμάτι από τα μεγάλα κέρδη στον τομέα των τηλεπικοινωνιών και της ενέργειας.

Απέναντι σε αυτή την πολιτική πρέπει να αντισταθούμε. Οι εργαζόμενοι στην ΑΤΗΚ και τη ΑΗΚ έχουν τον πρώτο λόγο. Ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης και στις φωνές προσαρμογής με τους νόμους της αγοράς πρέπει να χτίσουμε την αντίσταση μας γιατί μόνο οι αγώνες των εργαζομένων μπορούν να βάλουν φραγμό στις αυξήσεις και στις επιθέσεις της κυβέρνησης.

Πέτρος Μιχαήλ

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ

Τα διδάγματα της Χιλής

Προβλήθηκε την Πέμπτη 26 Σεπτέμβρη από τη ΝΕΤ και την εκπομπή του Σ. Κούλογλου "Ρεπορτάζ χωρίς σύνορα" ένα ντοκυμαντέρ - αφιέρωμα στα γεγονότα της Χιλής την περίοδο '70-'73. Το ρεπορτάζ ξεκινά από την άνοδο στην εξουσία του Σ. Αλιέντε, ο οποίος επικεφαλής ενός ευρύτατου συνασπισμού κομμουνιστών, σοσιαλιστών και άλλων ριζοσπαστών κέρδισε τις αστικές εκλογές μέσα από πολύ τολμηρές και "προχωρημένες" απόψεις που αποσκοπούσαν στην αναδιανομή του πλούτου και το πέρασμα στον σοσιαλισμό. Μετά τη νίκη του στις εκλογές, κρατικοποίησε ένα σημαντικό αριθμό εργοστασίων και έδωσε τη γη στους ακτήμονες βάζοντας έτσι χέρι στα προνόμια των αστών.

Ομως παρά τις επαναστατικές του εξαγγελίες για άνοδο του βιοτικού επιπέδου των εργατών, για συμμετοχή στη λήψη αποφάσεων και το σταδιακό πέρασμα της Χιλής από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό μέσα από συνεχείς μεταρρυθμίσεις υπέρ των εργατών, τίποτε απ' όλα αυτά δεν έγινε. Ο Αλιέντε πήρε την εξουσία μέσα από αστικές διαδικασίες, όμως η κατοχή των μέσων παραγωγής παρέμεινε στα χέρια της αστικής τάξης. Η αστική τάξη με τους βασικούς μηχανισμούς της (στρατό και αστυνομία) ανέπαφους, τρομοκρατήθηκε αλλά γρήγορα πέρασε στην αντεπίθεση.

Φοβόταν τη δύναμη των εργατών, τον αέρα και τον ενθουσιασμό που τους σκόρπισε η ιδέα της διαχείρισης του πλούτου (όπως υποσχόταν ο Αλιέντε) και της κοινωνικής δικαιοσύνης που χρόνια αστικής τρομοκρατίας τους είχαν στερήσει. Η αντεπανάσταση ξεκίνησε ήδη απ' τους πρώτους μήνες που ο Αλιέντε έγινε πρόεδρος (μέσα από οικονομικά σαμποτάζ, απειλές κατά της ζωής του, παρέμβαση της CIA η οποία χρηματοδότησε απεργίες φορτηγατζήδων για να μην αντέξει η οικονομία της χώρας) και ολοκληρώθηκε το 1973 με στρατιωτικό πραξικόπημα όπου επικεφαλής ήταν ο διορισμένος από τον Αλιέντε αρχηγός του στρατού Α. Πινοσέτ.

Στο στάδιο Σαντιάγκο πολλοί χιλιανοί έχασαν τη ζωή τους. Ο Πινοσέτ παραμένει ατιμώρητος μέχρι σήμερα.

Λίγες μέρες πριν το πραξικόπημα ένας στρατηγός προειδοποίησε τον Αλιέντε για το επικείμενο γεγονός, προτείνοντας του μάλιστα: "*πρόεδρε να ανοίξουμε τις αποθήκες οπλισμού και να εξοπλίσουμε τους εργάτες*", για να πάρει την απάντησή του:"*χωρίς βία πήραμε την εξουσία με ειρηνικό τρόπο θα την κρατήσουμε. Δεν θα τολμήσουν να πειράξουν νόμιμα εκλεγμένο εκπρόσωπο του Χιλιάνού λαού*".

Τα γεγονότα φυσικά τον διέψευσαν. Η εκτέλεση του Αλιέντε και η επικράτηση του φασισμού στη Χιλή μαζί με τις διώξεις που ακολούθησαν (η δεύτερη εκπομπή που αναφέρετε σε αυτά τα γεγονότα ήταν προγραμματισμένη να προβληθεί την Πέμπτη 3 Οκτώβρη) είναι ένα μάθημα για όσους παλεύουν για το σοσιαλισμό ότι ο ειρηνικός δρόμος για το σοσιαλισμό δεν μπορεί να υπάρξει! Οσο καλή διάθεση και να υπάρχει, αν δεν περάσει η εξουσία και η οικονομία στον έλεγχο των εργατών, η αστική τάξη δε θα χάσει αμαχητί. Το παράδειγμα της Χιλής και η υπόθεση πόσο διαφορετικά θα ήταν τα πράγματα αν ο Αλιέντε ήταν επαναστάτης, συνδέεται άμεσα και με τις τρέχουσες εξελίξεις του αντικαπιταλιστικού κινήματος.

Το ποια μορφή θα πάρει και ποιο δρόμο θα ακολουθήσει το κίνημα είναι αμφίβολο. Ομως η δράση των επαναστατών και το που θα τραβήξει αυτός ο κόσμος είναι το κλειδί της υπόθεσης. Θέλουμε μια κοινωνία των εργατών και αυτή μόνο μέσα από επανάσταση μπορεί να έρθει!

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

9/10: Χιλή 1073 -Το ματοβαμένο τέλος του κοινοβουλευτικού δρόμου.

16/10: Πως νίκησε ο Οχτώβρης

23/ 10: Τι είναι η Παγκοσμιοποίηση;

30/ 10: Βιετνάμ- η προηγούμενη φορά που ηττήθηκε αμερικάνικος ιμπεριαλίσμός

Επισκεφθείτε τη σελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε επίσης συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πόσο παντοδύναμος είναι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός;

Καθώς σύρονται αυτές τις γραμμές, ο Σάνταμ Χουσέιν δηλώνει ότι θα επιτρέψει την επιστροφή των επιθεωρητών όπλων στο Ιράκ. Ωστόσο, ο πυρήνας της Αμερικανικής διακυβέρνησης επιμένει στην γραμμή του πολέμου. Τι έχει όμως να κερδίσει η άρχουσα τάξη;

Οι Ηνωμένες Πολιτείες, με την στρατιωτική τους ισχύ, προαλείφονται για σύρραξη. Ομως, όπως εξηγεί ο Κρις Χάρμαν, η στρατηγική αυτή είναι πραγματικά πολύ ριψοκίνδυνη.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι ο παράγοντας πετρέλαιο διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο. Το 50% των εσωτερικών αναγκών των Ηνωμένων Πολιτειών σε πετρέλαιο, καλύπτονται απο εισαγωγές.

Το ζήτημα όμως δεν τελειώνει εδώ. Ενας πόλεμος αυτός καθεαυτός θα προκαλούσε μία δαπανηρή διατάραξη στην προμήθεια πετρελαίου. Και όποιος διαφεντεύει τις πετρελαιοπαραγωγές χώρες θα θέλει να πουλήσει πετρέλαιο, με την εμπειρία της ΟΠΕΚ το τελευταίο τέταρτο του αιώνα να καταδεικνύει πόσο δύσκολο είναι για καταχρεωμένους παραγωγούς να ανεβάσουν συλλογικά την τιμή του μαύρου χρυσού.

Η Αμερικανική κεφαλαιοκράτια διαθέτει επενδύσεις παγκοσμίως και σε άλλες βιομηχανίες εκτός απο τα πετρέλαια. Μία επίδειξη στρατιωτικής ισχύος είναι ο τρόπος να διασφαλίζεται η βιωσιμότητα και η ασφάλεια των επενδύσεων αυτών.

Το εγγραφο της Αμερικανικής Διαστημικής Διοίκησης «Το όραμα για το 2020» συγκρίνει την Αμερικανική πολεμική προσπάθεια με τον τρόπο κατά τον οποίο, «πρίν αιώνες, τα κράτη οικοδομούσαν στόλους για να προστατεύουν και να επεκτείνουν τις εμπορικές τους δραστηριότητες».

Ωστόσο, κάθε χρόνο οι Αμερικανικές στρατιωτικές δαπάνες ανέρχονται σε $396 δισεκατομμύρια δολλάρια. Το συνολικό εισόδημα των Αμερικανικών εταιρειών στο εξωτερικό το χρόνο που πέρασε ήταν μόνο $281 δισεκατομμύρια.

Τα κέρδη των Αμερικανικών εταιρειών απο εξαγωγές συνολικού ύψους $900 δισεκατομμυρίων δολλαρίων είναι μάλλον απίθανο να προσεγγίσουν τα $115 επιπλέον δισεκατομμύρια που χρειάζονται για να καλύψουν το κόστος του προυπολογισμού των εξοπλισμών.

Με άλλα λόγια, απο μία βραχυπρόθεσμη εμπορική άποψη, ο πόλεμος είναι χαμένη υπόθεση.

Καμία άρχουσα τάξη όμως δεν μπορεί να βασίζει την πολιτική της, μόνο σε βραχυπρόθεσμους εμπορικούς παράγοντες. Πρέπει να λάβει υπόψη το πλήρες πλαίσιο στο οποίο κυβερνά, πως μπορεί δηλαδή να διατηρήσει τη θέση της μπροστά στο σκληρό ανταγωνισμό αντίπαλων κυβερνήσεων όπως επίσης και να ανησυχεί μήπως ξεσηκωθούν κάποιοι από εκείνους τους οποίους εκμεταλλεύεται ως εργατικό δυναμικό.

Αυτό το γεγονός βρίσκει πλήρη εφαρμογή στην σύγχρονη Αμερικανική άρχουσα τάξη. Ακόμη αναμένει να απολαμβάνει την ανεμπόδιστη ηγεμονία που είχε έναντι των άλλων μεγάλων καπιταλιστικών χωρών, στα χρόνια που ακολούθησαν τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο.

Και αυτό περιλαμβάνει οργανισμούς όπως η Παγκόσμια Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και την ικανότητα να χρησιμοποιούν το διεθνές οικονομικό σύστημα για εξυπηρέτηση συμφερόντων των Αμερικανικών εταιρειών όταν ανταγωνίζονται στην τοπική και διεθνή αγορά.

Η πλέον ξεκάθαρη και πρόσφατη έκφραση του γεγονότος αυτού είναι η ικανότητα απορρόφησης οικονομικών πόρων απο τον υπόλοιπο κόσμο για να χρηματοδοτηθεί η πρόσφατη οικονομική επέκταση - το 2001, η καθαρή εισροή εξωτερικών κεφαλαίων ανήλθε στα $753 δισεκατομμύρια και το συνολικό ύψος των εξωτερικών κεφαλαίων μέσα στις Ηνωμένες Πολιτείες έφθασε το κολοσσιαίο ποσό των $2,3 τρισεκατομμυρίων, ισοδύναμο με 22,6% της Αμερικανικής παραγωγής.

Ωστόσο, οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν διαθέτουν πλέον την απόλυτη οικονομική ισχύ, την οποία είχαν πρίν 50 χρόνια. Ο Μπρεζίνσκι, ένας από τους ανθρώπους κλειδιά που βρίσκονται πίσω από την Αμερικανική εξωτερική πολιτική τα τελευταία είκοσι χρόνια, επεσήμανε πρόσφατα σε ένα βιβλίο του, ότι το Αμερικανικό συνολικό ΑΕΠ ανέρχεται στα $8,511 δισεκατομμύρια δολάρια, μόλις οριακά μπροστά απο τις $8,000 δισεκατομμύρια του ΑΕΠ της Ευρωπαικής Ενωσης.

Η συνολική ωριαία παραγωγή της Αμερικανικής βιομηχανίας είναι σήμερα χαμηλότερη από ότι στη Γαλλία και μόνο χάρη στο μεγαλύτερο εργάσιμο ημερολογιακό χρόνο της αμερικάνικης εργατικής τάξης, δίνει στην βιομηχανία της χώρας το πλεονέκτημα.

Ακόμη και οι Αμερικανικές άμεσες επενδύσεις στο εξωτερικό είναι τώρα χαμηλότερες από αυτές της Ευρωπαικής Ενωσης.

Το γεγονός ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες μπορούν να διατηρούν την παγκόσμια ηγεμονία τους και να πετυχαίνουν το στόχο τους σε διαμάχες και διαπραγματεύσεις με τις υπόλοιπες άρχουσες τάξεις του κόσμου, δεν οφείλεται σε αυτή καθεαυτή την απόλυτη οικονομική ισχύ.

Είναι η στρατιωτική δύναμη, η οποία διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο, με τις στρατιωτικές δαπάνες να είναι τετραπλάσιες από αυτές των εθνικά κατακερματισμένων Ευρωπαικών ενόπλων δυνάμεων.

Ο Μπρεζίνσκι το έθεσε ωμά: «Στο παρόν στάδιο, η Ευρώπη αποτελεί ντε φάκτο στρατιωτικό προτεκτοράτο των Ηνωμένων Πολιτειών.»

Η πλοκή αυτής της ιστορίας όμως έχει και συνέχεια.

Ενας από τους παραλογισμούς του καπιταλισμού είναι ότι η σπατάλη στρατιωτικών δαπανών, μπορεί, μέχρι ενός σημείου, να επιτρέψει στο σύστημα να αναπτυχθεί πιο ομαλά από ότι διαφορετικά. Αυτό ήταν ένα επιχείρημα της δεκαετίας του 1920, από τον Γερμανό Μαρξιστή Χένρικ Γκρόσμαν το οποίο επανεμφανίστηκε πρίν σαράντα χρόνια, με εισηγητές τους Τόνι Κλίφ και Μάικ Κίντρον.

Εγινε ξεκάθαρο στα χρόνια της προεδρίας του Ρήγκαν ότι ο 'στρατιωτικος Κευνσιανισμός', επέτρεψε στις Ηνωμένες Πολιτείες να ανακάμψουν από την ύφεση της αρχής της δεκαετίας του 1980.

Η ενοποίηση του πολιτικού με το στρατιωτικό κεφάλαιο έδωσε την δυνατότητα σε σημαντικούς τομείς της Αμερικανικής οικονομίας (και ειδικότερα της πληροφορικής και της παραγωγής λογισμικών) να ξεπεράσουν κατά πολύ τους Ιάπωνες αντιπάλους τους τα τελευταία δέκα χρόνια ρεζιλεύοντας τις Ευρωπαικές εταιρείες.

Μπορεί οι Ηνωμένες Πολιτείες να κατείχαν το ένα πέμπτο της παγκόσμιας παραγωγής τη δεκαετία του 1990, το ποσοστό αυτό όμως περιελάμβανε σχεδόν το 50% των δαπανών για έρευνα και ανάπτυξη παγκόσμια.

Οι αμυντικές δαπάνες είναι όμως μία ανάμικτη ευλογία για τις Αμερικανικές εταιρείες. Μειώνει τις αρνητικές επιδράσεις της ύφεσης.

Ωστόσο, έχει μειώσει το ρυθμό της συσσώρευσης, επιτρέποντας σε άλλες χώρες να συναγωνιστούν την Αμερικανική βιομηχανία, κάτι που ήταν αδιανόητο πρίν μισό αιώνα.

Ανθρωποι όπως ο Τσέινυ, ο Ράμσφελντ, ο Βόλφοβιτς και ο Ρίτσαρντ Πέρλ συζητούν για παρά πολύ καιρό ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες μπορούν να αποκαταστήσουν την ισορροπία μόνο με θεαματικές και 'μονομερείς' επιδείξεις στρατιωτικής ανωτερότητας.

Αυτό σημαίνει την ανάπτυξη του συστήματος του «Πολέμου των Αστρων» για να εκβιάσουν την Κίνα, να εξευτελίζουν τα παράπονα μιας αποδυναμωμένης Ρωσίας και να προωθούν την επιθετική τους πολιτική στη Μέση Ανατολή χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τις Ευρωπαικές ανησυχίες.

Οπως το αντιλαμβάνονται, η Ευρώπη δεν έχει την στρατιωτική ισχύ για να ενεργήσει ανεξάρτητα.

Κάτω από τέτοιες συνθήκες, ο έλεγχος του πετρελαίου της Μέσης Ανατολής δεν εξασφαλίζει απλά τις Αμερικανικές προμήθειες πετρελαίου και τα κέρδη. Ισως το πιο σημαντικό γεγονός είναι ότι δίνει στην Αμερικανική άρχουσα τάξη, καθοριστικό μοχλό πίεσης έναντι της Ευρώπης και της Ιαπωνίας, που είναι περισσότερο εξαρτημένες από τα πετρέλαια της Μέσης Ανατολής από ότι οι ΗΠΑ.

Για να μιλήσουμε σταράτα, οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν ένα μεγάλο πλεονέκτημα απέναντι στην Ευρώπη και Ιαπωνία - το οπλοστάσιο τους. Ωστόσο το πλεονέκτημα αυτό είναι άχρηστο στον ανταγωνισμό μεταξύ των αντίπαλων καπιταλιστικών χωρών, αν ο κόσμος δεν οδηγείται σε πόλεμο κάθε τόσο.

Είναι μία βάρβαρη στρατηγική. Είναι επίσης πολύ ριψοκίνδυνη για την Αμερικανική διακυβέρνηση. Αυξάνει τις πιθανότητες αντίστασης τής εργατικής τάξης και επαναστατικών ανακατατάξεων σε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή.

Αποκαλύπτει ακόμη το βαθμό στον οποίο η Αμερικανική οικονομία καταφέρνει να επιπλέει μόνο χάρη στα κεφάλαια των Γιαπωνέζων και Ευρωπαίων επενδυτών των οποίων η νευρικότητα ολοένα και αυξάνεται.

Η στρατιωτική περιπέτεια του προέδρου Μπους όχι μόνο δεν θα καταδείξει την Αμερικανική ισχύ, αλλά θα εκθέσει τα τρωτά σημεία των Ηνωμένων Πολιτειών. Για αυτό άνθρωποι όπως ο Μπρεζίνσκι, ο Κίσσινγκερ και ο πρώην σύμβουλος του πατέρα του Τζωρτζ Μπους Σκόουκροφτ, δεν είναι πολύ ευχαριστημένοι με αυτό.

Αυτές είναι οι εκρηκτικές αντιφάσεις του καπιταλισμού που είναι ταυτόχρονα μιλιταριστικός και πολυεθνικός την αυγή του εικοστού πρώτου αιώνα.

εργατική δημοκρατία

Ν.ΑΦΡΙΚΗ: Πανεργατική απεργία μετά το Γιοχάνεσμπουργκ

Εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες βγήκαν σε απεργία στη Νότια Αφρική στις αρχες του Οκτώβρη ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσσου (ANC). Τα αφεντικά και η κυβέρνηση ισχυρίζονται ότι η απεργία ήταν αποτυχία αλλά η ομοσπονδία των συνδικάτων COSATU, που κάλεσε την απεργία, ανέτρεψε τα στοιχεία τους.

Η ηγεσία της COSATU λέει πως πάνω από 60% των μελών της πήραν μέρος στην απεργία. Σε όλα τα μεγάλα αστικά κέντρα χιλιάδες και σε κάποιες πόλεις δεκάδες χιλιάδες εργάτες βγήκαν στο δρόμο. Η COSATU κάλεσε την απεργία ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, τις απολύσεις και το αυξανόμενο κόστος ζωής το οποίο περιλαμβάνει υψηλά επιτόκια και ψηλές τιμές για τα βασικά τρόφιμα.

Περίπου 100.000 θέσεις εργασίας έχουν χαθεί από τα μέσα της δεκαετίας του '90 λόγω των ιδιωτικοποιήσεων. Το ANC είναι έτοιμο να βάλει μπρος μερικές ή πλήρεις ιδιωτικοποιήσεις μιας σειράς υπηρεσιών, μεταξύ των οποίων ο ηλεκτρισμός και οι τηλεπικοινωνίες. Η απεργία οδήγησε σε μια σκληρή πολιτική διαμάχη σε όλη τη χώρα. Το ζήτημα είναι πώς κρίνονται τα 8 χρόνια του ANC στην κυβέρνηση και αν δικαιολογούνται οι εργάτες να παλεύουν ενάντια στην κυβέρνηση.

Μετά την απεργία ο πρόεδρος του ANC, Τάμπο Μμπέκι είπε πως ο στόχος των ηγετών της COSATU ήταν "να προσπαθήσουν να ηττηθεί το ANC και οι επαναστατικές μάζες της χώρας". Οι εργάτες έχουν δίκιο να παλεύουν ενάντια σε πολιτικές που έχουν αυξήσει την ανεργία, έχουν ρίξει στη φτώχια ολόκληρες κοινότητες και έχουν εξαρτήσει την παροχή βασικών υπηρεσιών από τα κέρδη των πολυεθνικών. Οι συνδικαλιστές αντέδρασαν οργισμένα στην επίθεση του Μμπέκι.

Ο πρόεδρος της COSATU Γουίλι Μαντίσα είπε: "Μπορείτε να μας ονομάσετε όπως θέλετε, υπερβολικά αριστερούς, υπερβολικά δεξιούς. Αυτό που ξέρουμε όμως είναι ότι είμαστε υπερβολικά πεινασμένοι. Αν αυτοί που είναι υπερβολικά πλούσιοι δεν ανταποκριθούν στους ανθρώπους που τους έφτασαν εκεί που είναι, θα υπάρξει πολιτική αστάθεια στη χώρα".

Το Φόρουμ ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις της Νότιας Αφρικής, που ενώνει ομάδες που παλεύουν για τα βασικά αγαθά στις κοινότητες δηλώνει: "Είναι πλέον ξεκάθαρο ότι οι ιδιωτικοποιήσεις δυναμώνουν και σταθεροποιούν τον έλεγχο και την ιδιοκτησία της κοινωνίας από την καπιταλιστική τάξη με άμεσες απώλειες για ολόκληρη την εργατική τάξη. Το αποτέλεσμα, που βιώνουν από πρώτο χέρι οι εργάτες και οι κοινότητες της Νότιας Αφρικής είναι ότι τα κέρδη αποφασίζουν για τις ανάγκες και τα δικαιώματα ενός λαού και ότι η δημοκρατία μετατρέπεται σε κάτι που πουλιέται και αγοράζεται".

Ο ηγέτης του Φόρουμ ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, Τρέβορ Νγκβάνε, ήταν ένας από αυτούς που δέχτηκαν προσωπικά το κυνηγητό της ηγεσίας του ANC την περασμένη εβδομάδα. Θα δικαστεί στις 22 Οκτώβρη μαζί με 86 άλλους. Οι κατηγορίες έχουν σχέση με μια διαδήλωση ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και τις περικοπές των υπηρεσιών.

Διαδήλωση αλληλεγγύης στον αγώνα των παλαιστινίων στο Λονδίνο την περασμένη ανοιξη. Η διεθνής αλληλεγγύη είναι το ισχυρότερο όπλο για να σταματήσουμε τον χασάπη Σαρόν.

Νέες σφαγές Παλαιστινίων απ' τον Σαρόν

Εισβολή στη νότια Λωρίδα της Γάζας, στην πόλη Χαν Γιούνες έκανε ο ισραηλινός στρατός τα ξημερώματα της Δευτέρας 7 Οκτώβρη. Πάνω από 40 τανκς εισέβαλαν, απέκλεισαν τον κόσμο μέσα στα σπίτια του και βομβάρδισαν σπίτια υπόπτων. Ολόκληρη η επίθεση κράτησε τέσσερις ώρες. Οταν ο κόσμος άκουσε τα τανκς να αποχωρούν βγήκε στο δρόμο για να δει τι άφησαν πίσω τους. Την ώρα που ο κόσμος είχε πλημμυρίσει τους δρόμους, ένα ισραηλινό ελικόπτερο έριξε κατευθείαν πάνω στο πλήθος έναν πύραυλο.

Δεκατέσσερις νεκροί και τουλάχιστον 115 τραυματίες ήταν ο απολογισμός της νέας θηριωδίας του ισραηλινού στρατού. Οι τραυματίες είναι από 8 ώς 75 ετών, οι είκοσι από αυτούς είναι σε κρίσιμη κατάσταση. Την ίδια μέρα ένας αγρότης έπεφτε νεκρός από πυρά εποίκων, στην Ακραμπα, την ώρα που περιποιόταν τις ελιές του, και ένας 22χρονος στη Τζενίν δεχόταν τα δολοφονικά πυρά του ισραηλινού στρατού.

Οι επιθέσεις αυτές δεν έρχονται σε τυχαία στιγμή. Η συνεχιζόμενη κλιμάκωση από μεριάς των ισραηλινών ακολουθεί το ρυθμό των τυμπάνων πολέμου που χτυπάει ο Μπους και οι σύμμαχοί του. Ο Σαρόν δεν περνάει μέρα που να μην θυμίζει τις επιθέσεις που προσπάθησε να κάνει ο Σαντάμ στο Ισραήλ στον πόλεμο του Κόλπου το '91. Το Ισραήλ έτσι κι αλλιώς θα έχει πρωτεύοντα ρόλο στον επικείμενο πόλεμο, ως η πιο κοντινή πυρηνική δύναμη, σύμμαχος των ΗΠΑ. Ο Χαβιέ Σολάνα, επίτροπος εξωτερικών της Ευρωπαϊκής Ενωσης βρίσκεται ήδη στο Ισραήλ για να κάνει και τις ευρωπαϊκές επαφές με την κυβέρνηση του Ισραήλ.

Σ' αυτή την κατάσταση, ο Σαρόν δεν βλέπει κανένα εμπόδιο στο να κλιμακώσει τις σφαγές όσο αυτός θέλει. Η συμπεριφορά του απέναντι στον Αραφάτ, με τους αλλεπάλληλους βομβαρδισμούς του αρχηγείου του ήταν ενδεικτική. Ο βομβαρδισμός της Γάζας, ενώ ο Σολάνα βρίσκεται ακόμη στο Ισραήλ είναι ένας ακόμα συμβολισμός της ασυδοσίας που απολαμβάνει ο Σαρόν. Οι Αμερικάνοι, ξεπερνώντας κάθε όριο, ανακοίνωσαν την περασμένη εβδομάδα ότι πλέον, αναγνωρίζουν ως επίσημη πρωτεύουσα του Ισραήλ, την Ιερουσαλήμ και όχι το Τελ-αβίβ. Αναγνωρίζουν δηλαδή ως πρωτεύουσα, άρα ως ζωτικό τμήμα του Ισραήλ, μια πόλη που είναι διοικητικά ακόμη μοιρασμένη στα δύο και αποτελεί ζήτημα για οποιεσδήποτε μελλοντικές "ειρηνευτικές" διαπραγματεύσεις.

Η επίθεση στους Παλαιστίνιους είναι κεντρικό κομμάτι της εκστρατείας του Μπους. Η υπεράσπιση της Ιντιφάντα, δύο χρόνια μετά το ξέσπασμά της είναι απαραίτητη για να αντισταθούμε σ' αυτόν τον πόλεμο "δίχως τέλος".

Το αντικαπιταλιστικό κίνημα θα πρέπει να μπεί μπροστά σε αυτό τον αγώνα. Το Κοινωνικό Φόρουμ Κύπρου που οργάνωσε στο παρελθόν εκδήλωση αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη θα πρέπει να αναλάβει νέες πρωτοβουλίες για να οργανώσει πικεττοφορίες και πορείες στην ισραηλινή πρεσβεία.